

А ПО-ВАШОМУ, ХТО ЦЕ ТАКИЙ?

Доброго ранку, друзі. Я, звичайно ж, вважаю це за привілею — бути тут у цій церкві. І, почнемо з того, що мені досить-таки подобається її назва. Її названо “Ім’я Ісуса”. Мені це подобається. І я—я думаю, це—це є. . . Це те Ім’я, яким мене було відкуплено — тим прекрасним Ім’ям Господа Ісуса. І потім, бути тут з моїми хорошими друзями, зібратися тут цього чудового недільного ранку, тут у Феніксі. Я не знаю жодного місця, де мені більше хотілося б бути, якщо тільки не у Славі з усіма вами. І ми очікуємо, що ця подія станеться одного дня.

² І мені подзвонили, щоб приїхав сюди до хворого, сьогодні. І я говорив з Братом Аутлоу, моїм любим товаришем, і він—він так люб’язно запросив мене заїхати. І усі служителі тут у Феніксі були дуже ласкаві до мене.

³ Я часом питаюся сам у себе, навіщо я переїхав до Тусону. Я там вже три роки, і ще ні разу не запросили ні за яку кафедру. Тож, я думаю, я. . . мені—мені просто доводиться їздити на відвідини сюди до Тусону. . . тобто, сюди до Феніксу, де, як я відчуваю, мені раді. Що ж, можливо, до мене як-небудь звикнуть. . . Знаєте, я проповідував там якось увечері, і я проповідував три години; недивно, що мене більш не запрошують.

⁴ Але у мене в серці така любов до Бога та до Його народу. І я такий повільний, і я—я боюся, що я щось омину і не охоплю в достатній мірі, і я об’єдную три чи чотири проповіді в одну. Тож я, звичайно ж. . . перед вами, хто був там, я прошу вибачення, що так довго тримав вас. Мені не слід було цього робити.

⁵ І також радий сьогодні вранці бути тут з Братом Карлом Вілліамсом, та тутешнім юним Джиммі, та з хором, та з моїми друзями братами Мозлі; бачити Бреда, Брата Джона Шарріта, і так багато моїх друзів; Брата Пета Тейлора, тут, аж з Кентуккі, і—і—і що сьогодні вранці у цьому зібранні зібралось так багато друзів. Розумієте, побачив, що тут присутні багато хто з моїх друзів з Тусону й так далі.

⁶ Я думаю про день, коли оце все скінчиться, і тоді ми зберемося там, де ми. . . ми не будемо. . . ми—ми безкінечно будемо слухати цю хорошу музику, розумієте. Я тільки-но помітив, що там ззаду сидить син Брата Вілліамса, він якось увечері свідкував там у готелі “Рамада”. І, мені здається, він ростом під шість футів. Але, кажу вам, після того свідцтва, мені здається, він став ростом на десять футів. Він просто. . . Було дуже цінним те, що сказав цей хлопцев, таке чудове свідцтво.

⁷ Коли я чую, як ці хороші молоді хлопці свідкують про свою віру, що зосереджена на Христі. . . І я—я вже старію, і я. . . колись мені доведеться усе залишити й піти Додому. І бачу, як

приходять ці молоді хлопці — вони меткі й готуються продовжити з того місця, де я залишу. . . І отак от воно в нас є. Так побудоване життя. Що ми. . . приходять якимсь поколінням. . . і стають батьками та матерями. І вони ростять своїх малюків, і бачать, як вони одружуються; і з'являються онуки. І, за якийсь час, татко й мати сходять до пороху. І потім, на той час, в дітей вже тоді мають з'явитися онуки; і, потім, сходять і вони. Та колись настане величне загальне воскресіння. Нас буде покликано у Присутність Божу, щоб дати звіт про те, що ми робили з тим, що Бог дав нам — з Ісусом Христом. І ось, я є такий радий знати, що я прожив у цьому поколінні з такою хорошою групою людей, по всьому світу, з ким я був знайомий. Я—я є такий—такий вдячний Богові. І одного дня, коли прийде моя повістка, що ж, я—я повинен буду стати перед тими ділами, що я їх вчинив. Я хочу, щоб вони всі були на славу та честь Бога.

⁸ Було багато речей, коли я. . . в нас наближається Новий рік, який, я—я бажав би, щоб я міг—міг про це забути, але я знаю, що я визнав, що ті речі є неправильні, перед Ним, і—і Він закинув їх у Море Забуття, і Він ніколи не згадає їх більше. Отож, розумієте, ми створені не так, ми завжди будемо пам'ятати. Ми можемо пробачити один одному, але про це ми—ми не можемо забути, бо ми—ми—ми створені по-інакшому. Але Бог може пробачити це та забути це. Він може стерти це так, немовби цього ніколи не було. Розумієте? Бо в Нього є доступ до того Моря Забуття, але в нас нема. Просто подумайте про це: що Бог не може навіть і згадати, що ми колись грішили. Подумайте—но про це! Хористи, ми, молодь, що якби. . . як щодо цього? Бог навіть і не пам'ятає, що ми колись грішили. Розумієте, Він може забути усе, і це ніколи більш не прийде на пам'ять. Це вже дещо, хіба не так?

⁹ Тут не місце ні для яких жартів. Я не вірю в те, щоб піддурювати чи жартувати за. . . Це нагадує мені про одного мого товариша. Він тепер у Славі. Але він—він одного разу розповів історію, про одну пару, що приїхала у місто та. . . з сільської місцевості. І з ними був. . . З цієї молодою парою був старий батько, і він дійсно палав за Богом. Тож ця молода леді (то був її батько). . . вона пробилася у краще товариство. Ви знаєте, туди, де проводяться оці всілякі світські розваги. І ось, того дня вона збиралася влаштувати у себе вдома якусь розвагу.

¹⁰ І—і її—її татко, після того, як він обідав, що ж, він брав Біблію, та йшов у кімнату, і він якийсь час читав. І він клав її, і він плакав, і вигукував, і кричав, і трохи шумів, і піднімався, і вдягав окуляри, і знову починав читати. Потім знаходив дещо, і клав окуляри, і починав плакати та вигукувати. Вона сказала: “Це заважатиме мій вечірці, тож я—я—я маю. . . Мені потрібно щось зробити з татком, і я не знаю, що зробити”. Тож вона вирішила, що відправить його на другий поверх та влаштує там нагорі.

¹¹ І—і вона почала розмірковувати: “Що ж, Біблію давати йому не можна, бо там буде те саме”. Тож вона дала йому якийсь

підручник з географії та відправила його туди. Сказала: “Тату, подивитися фотографії різних куточків світу та інше, поки в нас буде вечірка”. І сказала: “Ми недовго. Ми—ми будемо унизу. . . А потім, за якийсь час ви зійдете униз”. Сказала: “Я знаю, що ви не захочете бути там, де оці всі жінки”.

12 Він сказав: “Ні, все гаразд, люба моя. Я—я піду туди”.

13 Тож він. . . Вона приготувала йому там кімнатку та зробила світло. І вона думала: “Що ж, усе владнано. Отож, він подивиться ілюстрації, та трохи прочитає географію, а потім. . . а пізніше, за якийсь час він зійде униз. І все буде гаразд”.

14 Тож десь у самому розпалі, коли вони розпивали свій рожевий лимонад, ви знаєте, та веселилися. . . Минув якийсь час, будинок став ходити ходором, — старий почав бігати туди-сюди по підлозі, вигукуючи та підстрибуючи. І—і вона подумала: “Що з ним сталося? В нього ж не було там Біблії. Це. . . Мабуть, знайшов десь Біблію”.

15 Тож вона забігла по сходинках нагору та сказала: “Тату!” Сказала: “Ви ж не Біблію читаете. Це географія”.

16 Він сказав: “Я знаю це, люба. Я знаю це! Але, — сказав, — розумієш, якось на днях я читав у Біблії те місце, де Ісус сказав, що Він закинув наші гріхи в Море Забуття, розумієш, і не згадає їх більше. І я прочитав тут, що, як кажуть, у деяких місцях не можна навіть і дістати до дна моря, у географії”. Сказав: “Просто подумай, це ж вони досі падають”.

17 Від цього він був щасливий. Тож, куди не поглянеш, ти зможеш знайти Бога. Розумієте, якщо ти просто роздивишся навколо, усе говоритиме про Нього.

18 Отож, дійсно, чесно кажучи, я—я сказав Братові Аутлоу: “Про що мені проповідувати сьогодні вранці? Чи говорив ти різдвяну проповідь?”

Сказав: “Так”.

Я сказав: “А новорічну проповідь?”

“Ні”.

19 Отож, в мене були деякі начерки, на випадок, якщо мене кудись запросять, я проповідуватиму новорічну проповідь. Я подумав, що залишу це Братові Аутлоу, на наступний тиждень.

20 Тож я подумав, що, можливо, я зупинюся на одній невеличкій темі, що, можливо, займе у нас декілька хвилин, як Господь зволить. І ми сподіваємося, що Він благословить нас. Я хочу подякувати Братові Аутлоу та тутешній церкві за те, що запросили мене сюди проповідувати. І я. . . Як сказав Брат Аутлоу, що “наша дружба ніколи не пригоряла”, але благодать Божа берегла нас протягом усіх цих років. Це перша церква, що запросила мене, і куди я приїхав — саме до Феніксу.

21 Я знаю. . . Мені здається, я бачу Брата Тролла. Я не певен. . . сидить спереду. Це ви, Брате Тролле? Мені здається, він приїжджав того разу. В мене є деякі дрібнички, що він їх подарував мені того разу; невеличкі. . . вони виплавляють їх чи якось так. Знаєте, невеличкі мідні сувеніри з цих місць, де ви живете. І озираєшся. . . І я просто задаюся питанням, як воно буде того ранку, коли ми перейдемо на той бік, ви розумієте, і побачимо людей. . . вони скажуть: “Ну, там. . .” Знаєте, ми тоді будемо виглядати зовсім по-іншому, ніж зараз. Ми. . . Це так. На нас не буде жодних слідів гріха чи старості. Ми будемо досконалі. О-о, я прагну того часу (а ви, хіба ні?), коли усім трудношам прийде кінець.

22 І тепер, в мене є Послання від Бога, яке я—я відчуваю. І я. . . я не хочу виділитися, але я маю бути чесним. І якщо я не висловлюю свої переконання, тоді мені не можна довіряти. Тому що я—я—я буду схожий більше на зрадника чи лицеміра. І я—я хочу бути ким завгодно, тільки не оцим, ви розумієте. Може, тут на землі я втрачу декількох друзів, але я—я хочу залишатися вірним своїм переконанням, тому, що, на мою думку, є правильним.

23 Отож, роки тому, було дуже легко, коли я тільки почав; і ознаки, і послання, і проповідування. Усюди зустрічали з розпростертими руками — “Приїжджай! Приїжджай! Приїжджай! Приїжджай!” Але потім, розумієте, в кожній істинній ознаки від Бога є Послання, Голос. Розумієте, Він іде слідом за нею. Якщо то не. . . Бог не дає нічого такого заради того, щоб просто дати це. Він—Він посилає дещо, щоб привернути увагу до того, що Він ось-ось має сказати. Подібно як у нас лунав цей чудовий спів цього хору; що це повинно було зробити? Заспокоїти людей перед майбутньою проповіддю.

24 Ось що—ось що робить ознака. В Мойсея були ознаки, про які ми говорили якось увечері, і в тих ознак були Голоси. І. . . коли Голос промовив. . . також і Ісус почав з уздоровлення хворих. Він був визначним Мужем. Та коли прийшов час, коли той—той Пророк, що перебував на землі. . . Бо в них чотириста років не було жодного, і ось Він з’явився на землі та чинив ознаки. Тоді Він був “хорошим хлопчиною”, Він усім був потрібен. Та коли Послання, що прийшло слідом за тим знаком (Голос). . . коли Він одного дня присів та сказав: “Я та Мій Отець є Одно”. О-о, оце так! То—то—то було дещо інше. Таке їм—їм було не потрібне. Розумієте?

25 І той. . . цей світ — однак, саме таким він і є, друзі. Розумієте? Вони. . . будь-що з того, що вони можуть одержати, якщо вони можуть—якщо вони можуть цим скористатися, розумієте. . . Бо вони—вони відчують, що допоки це не доставляє їм турбот, що ж, вони—вони це виконуватимуть. Та коли приходить час, коли вони мають перемінити свої уявлення про різні речі — ось коли з’являються труднощі.

26 Отож, розумієте, ми будуємо будинок, не стіну. Будівельники хочуть просто брати й рівно вкладати цеглу в ряд. Отож, будь-який будівельник може так будувати. Але щоб збудувати ріг — потрібен справжній майстер. Розумієте? Коли тобі необхідно закласти ріг — саме тоді потрібен. . . це виявить, чи дійсно ти—ти каменярь, чи ні; коли ти зможеш збудувати ріг і дотримати цілісність усєї будівлі, але збудувати ріг. Отож, якраз на оцих ось рогах і починаються труднощі. Будівельники хочуть будувати й будувати далі. Але ми будуємо не стіну, а будинок.

27 Отож, оскільки сьогодні вранці ми підійдемо до цього, ви моліться за мене, а я. . . я завжди молюся за вас. І тепер, давайте схилимо наші голови всього на хвилинку в Присутності Величного Єгови, Бога. І ми усвідомлюємо свою недостатність, всі ми. І тут поміж нами нема жодного, хто не у потребі. І мені хотілося б знати, поки ми молитимемося, чи є в кого з вас особлива потреба?

28 Знаєте, безкінечний Бог, як я сказав одного дня тут у Феніксі на—на зібранні тут. . . Точно як телебачення, воно передається, зараз у цьому будинку тут знаходиться Христос. Розумієте, кожен ваш порух, кожен раз, як ви зморгнете своїм оком — це ніколи не зникне. Це залишається у ефірних хвилях. Телебачення не продукує цього. Воно просто ловить цю хвилю від вас та відтворює її на екрані. Вона ж все одно там. Вона завжди була. Кожен порух, який ви колись зробили — це досі є живе, в ефірі. Отож, ви розумієте, якими ми будемо на суді?

29 Отож, таким самим чином і Бог перебуває тут. Ми не бачимо Його, точно як ми не бачимо й того телевізійного зображення. Потрібна певна трубка чи якийсь кристал, щоб вловити голос, і відтворити зображення, й так далі. Це було тоді, коли Адам перебував на землі, але ми тільки-тільки визначили його. Бог сьогодні вранці перебуває тут. І колись, у Тисячолітньому Царстві, ми усвідомимо. Це буде ще більш реальним, ніж телебачення чи що інше, що Він сьогодні вранці перебував прямо тут на зібранні.

30 Отож, поки ми. . . щодо тієї думки, тримайте у себе в серці, в чому ви маєте потребу, і просто підніміть свою руку до Нього. Чи зробите ви так? Скажіть: “Господи. . .” І, у своєму серці, розміркуйте про цю думку.

31 Отож, Небесний Отче, ми маємо тільки один цей шлях до наближення, а саме — через молитву. І ми—ми приходимо в Ім'я Господа Ісуса. Ми—ми є негідні вимовити це Ім'я, використовувати Його. Ми не. . . в жодному разі ми не вважаємо, що ми є гідні, але тому, що нас запрошено робити це. І знаючи це, що Він сказав: “Якщо ви попрохаєте в Батька чого—небудь в Моє Ім'я — Я—Я—Я дарую це”. І ми. . . якщо тільки за цим буде наша віра — що то є Його Слово, і Ким Він є, тоді ми обов'язково одержимо те, про що ми прохаємо. Ти бачив кожне прохання. Ти бачив мою руку. Ти знаєш моє прохання.

³² І, Отче, я молю за кожного з них. Щоб усе, в чому вони мають потребу. . . Господи, я не вірю, щоб отака-от група попрохала б про що-небудь неправильне. Це буде заради чогось такого на розвиток їхнього царства, може, за їхнє зцілення; і, роблячи так, вони хочуть. . . тобто, їхнього розуміння. Вони хочуть цього, щоб вони могли допомагати розросту Царства Божого.

³³ І я молю, Боже, щоб було даровано прохання всіх і кожного. Благослови цю церкву, її пастора, помічників, та дияконів, господарників, усіх її членів, гостей, тих, хто тут уперше. Вони не чужі, Господи. Ми усі є Твоїми дітьми через благодать та через Христа. І ми молимо, щоб Ти зараз подав нам сьогодні вранці Хліба Життя, щоб нам піти звідси з розумінням того, що ці прохання, про які ми прохали, було даровано нам.

³⁴ Благослови Слово, Господи, коли я читатиму Його. Не існує людини, яка була б спроможна чи якої б вистачило на те, щоб витлумачити оте Слово. Іван бачив Книгу в руці у Того, Хто сидів на Престолі, і не було нікого на Небі, чи на землі, чи під землею, гідного хоча б зазирнути в цю Книгу. Але один зі старійшин сказав: "Ось Лев з Коліна Юди переміг". Іван, шукаючи очима лева, він узрів Агнця, що був заколений, скривавлений Агнець вийшов та узяв Книгу, піднявся на Престол та сів. І усі знамениті Неба зняли свої вінці зі своїх голів, та схилилися, та визнали, що Він є гідний.

³⁵ Господи, ми молимо, щоб Він прийшов до Престолу наших сердець сьогодні вранці. Піднімися та візьми у володіння кожную думку, яка є в нас, та візьми Слово та проговори до нас, щоб нам пізнати більше про Нього та Його план у нашому житті. Ми просимо це в Ім'я Ісуса. Амінь.

³⁶ Отож, якщо ви бажаєте звернутися у Біблії до. . . Це місце Писання знаходиться у Святого Матвія, 21-й розділ, починаючи з. . . Я думаю, ми прочитаємо 10-й та 11-й вірші 21-го розділу Матвія. Будьте такі ласкаві, коли підете додому, якщо ви не зробили вже цього протягом цих свят, прочитайте цей розділ повністю. Він дуже хороший. Він увесь хороший. Він, особливо в цю пору, і для цього Послання, що, як я сподіваюся, Святий Дух дасть мені викласти вам сьогодні вранці.

³⁷ Зверніть увагу на 10-й вірш, коли ми читатимемо, та на 11-й.

А коли увійшов Він до Єрусалиму, захвилювалося ціле місто, питаючи: Хто це такий?

А народ говорив: Це Ісус, Пророк з Назарету Галілейського.

Тепер, нехай. . . Бог додасть до Свого Слова контекст цього місця Писання.

³⁸ Отож, ми знаємо, в який час це було, і багато хто з вас знайомі з місцем Писання цього певного розділу. Це про. . . насправді про день, коли Христос увійшов до Єрусалиму, їдучи верхи на цьому

осляті. І ми. . . Існує легенда, яка каже, що “то було біле осяля”. Я уявляю собі, змальовуючи наперед Його другий прихід на бойовому коні. Того разу, пророк сказав, що “Він їхатиме. . . Твій Цар гряде до тебе на сині ослиці, покірливий та лагідний”. Ось як Він прийшов і—і. . . на осяляті, на під’яремному. Але наступного разу, коли Він прийде зі Слави (у 19-му розділі Об’явлення), Він з’явиться як Могутній Переможець. Його шати побагрені кров’ю, сидить на білому коні, і усі війська Небесні їдуть слідом за Ним на білих конях. А у легенді (не за Писанням чи за історичними даними). . . А у легенді вважається, що Він, коли в’їжджав до Єрусалиму, їхав на білому осяляті.

³⁹ Отож, з-за чого. . . я обрав це. . . воно досі. . . через те, що ми перед самим. . . тобто, у святочній порі Різдва та—та Нового року; кінчається старий рік, і приходиться новий. За декілька днів від сьогодні багато хто з людей починатиме нові сторінки, та—та чинитиме щось нове, та даватиме нові обітниці; і такий є початок Нового року. І я ніколи не вважав таке надто вже схожим на Різдво. Я не знаю, чому, мені завжди хочеться назвати це “День Санта-Клауса”. Розумієте? Бо, дійсно, там не дуже-то багато. . .

⁴⁰ Це не могло бути днем народження Христа. Просто не могло, абсолютно. Він мусив був народитися у березні чи у квітні, бо Він був Ягням. І Він був ягням-самцем, і народився під знаком *барана*, Овна. Так повинно було бути, розумієте. І, все одно, вівці не народжуються у грудні. Вівці народжуються навесні. І, потім, іще одна річ — гори Юдеї зараз вкриті снігом на двадцять футів. Як пастухи могли опинитися там?

⁴¹ Тож насправді це походить з римської міфології, то був день народження бога сонця. Коли сонце проходить цю точку свого циклу, дні стають усе довшими й довшими, а ночі коротшають. І між 20-м та 25-м грудня був день народження бога сонця, згідно римської—римської міфології. І тоді їхні боги. . . І тоді там святкували день народження бога сонця. А Костянтин, і—і склав конституцію церкви та держави й так далі. Він сказав: “Ми перемінімо це, — (бо не знали, якого дня те сталося), — та перенесемо його на день народження бога сонця, та зробимо з цього *День народження Божого Сина*”. Розумієте? Котрий. . . Але ми не знаємо, якого дня те сталося.

⁴² Але тепер, подібні їм настільки забрали з цього Христа, що воно усе. . . деякі знов принесли міфологію про якесь створіння, що жило, як вважають, якого звали Святий Миколай чи—чи Кріс Крінгл, за якоюсь німецькою міфологією. А це все є просто міф, і Христа у цьому нема взагалі.

⁴³ І люди обернули на закупівлю горілки, та—та на азартні ігри, та моди. І людина, яка. . . торговець, який зможе розпродати свій товар протягом різдвяних днів, зможе жити з цього мало не увесь рік. Розумієте? Це таке велике комерційне свято. А на вулицях бідні дітки: їхні батьки неспроможні приготувати їм подарунок,

як від Санта-Клауса, і ті блукають вулицями, і їхні брудні рученята та запалені очі. Мені—мені боляче бачити, як таке відбувається. Це повинен бути урочистий день поклоніння Богу, замість серцевих болей, та головних болей, та іншого, що робиться. В цьому нема нічого від Христа. Але ми зараз перебуваємо прямо поміж оцього всього.

44 Ми бачимо, що ми в чомусь подібні їм у той час. Розумієте, нині якраз наступає велике свято. Ісус йшов на свято Пасхи. І Він увійшов у Єрусалим. . . тобто, входив у Єрусалим. І пророцтва про все, що Він чинив, мусили здійснитися. Усе в Біблії має значення. В усякого імені є значення. Усе написано в Писанні, без винятків, має глибоке значення.

45 Нещодавно ввечері у Тусоні я говорив на тему: *Чому то повинні були бути пастухи замість богословів?* Він народився прямо під церквою. І Святий Дух пішов далеко у пустельні місця та узяв не богословів, але пастухів. Так повинно було бути. Богослови не повірили б такому Посланню. Тож вони. . . то повинні були бути саме пастухи.

46 Я проповідував тут декілька років тому, два роки тому: *Чому то повинен був бути невеличкий Вифлеєм?* Як Господь зволить, наступного Різдва я хочу нам проповідувати на тему: *Чому то повинні були бути мудреці?* Оці “Чому?” — на них є відповіді, і вони є отут у Біблії. І ми живемо за чудового часу, за найвеличнішого часу з усіх епох. Ми живемо тоді, коли в будь-який момент. . . час спинить свій біг, і у той момент почнеться Вічність. Епохи усіх пророків та мудреців очікували на це. Нам повинно щогодини бути насторожі, пильнувати на Його прихід.

47 Ми бачимо, що з нами на це Різдво є приблизно так само, як було й з отими на перше Різдво. Цей світ ось-ось розпадеться. Як я проповідував одного разу проповідь перед Різдвом — *Цей світ розпадається.* І цей світ знову ось-ось розвалиться на частини. Погляньте на землетруси тут у Каліфорнії. Я передрікаю, що перш ніж станеться прихід Господа Ісуса, Бог потопить це місце. Я вірю, що Голівуд, та Лос-Анжелес, та інші занечиснені тамтешні міста, що Всемогутній Бог потопить їх. Вони опиняться нижче морського дна. І там стільки гріха, розумієте, це бар’єр.

48 Цивілізація мандрувала разом з сонцем, від. . . і вона почала на Сході, рухалася на захід. А нині вона на Західному узбережжі. Якщо вона піде далі, то знову опиниться на Сході. Тож це є бар’єром. І гріх мандрував разом з цивілізацією, і вона стає вигрібною ямою усіх епох. Вони витворяють таке, що—що людські істоти у якій-небудь іншій епісі й не додумалися б до такого. Жінки кинулися у такі нечистоти, що ні в якій епісі жодна жінка ніколи й не додумалася б до такого, що ми чинимо сьогодні. І потім ми ще зветься Християнами. Яка безсоромність!

49 Недивно, що сильний пророк піднявся, сказав, він сказав: “Я не пророк і не син пророка, але. . .” Мовив:

Лев проревів, і хто зможе не злякатися? І...Бог проговорив, і хто втримається від пророкування?

Розумієте? Хтось повинен підняти голос.

⁵⁰ Ми перебуваємо у критичній годині; цей світ перебуває. Але Церква, справжня Церква (не деномінація), але Сама Церква готова до найбільшого торжества, яке коли-небудь випадало їй — прихід Нареченого за Нареченою.

⁵¹ Ми знемагаємо, очікуємо на месію (на когось), щоб прийшов і спас нас, витяг нас з усього цього. Ми дивимося туди...неспокійність там на Сході. Ми бачимо у Африці повстання, та расові проблеми, та інтеграцію, та—та сегрегації. І нещодавно ми тут усі сперечалися й кричали (наші темношкірі друзі) про те, що “В нас повинна бути, в нас повинна бути інтеграція. Ось що нам потрібно. В нас повинна бути інтеграція; усі люди рівні, кожен з людей”. Що ж, то все цілком нормально. То все цілком нормально. Я не вірю у рабство. Люди від початку не були рабами. Вони не є рабами.

⁵² Бог є сегрегаціоналістом. І я теж. Будь-який Християнин — він у відокремленні. Бог відокремлює Свій народ від усіх інших. Вони...Вони завжди були у відокремленні. Він обрав певну націю. Він обирає певний народ. Він є сегрегаціоналістом. Він створив усі народи. Але, все ж таки, справжній істинний Християнин повинен бути сегрегаціоналістом. Відділяється від речей цього світу та всього іншого та йде до однієї мети — до Ісуса Христа.

⁵³ Але ті кричать про це. Я намагався говорити їм: “Це не та річ, що спасе нашу країну. Це лише певна політична інтрига. Ця—ця річ має комуністичні корні”. Я вважаю, що Мартин Лютер Кінг поведе своїх прибічників на найбільшу різню та бійню, в якій тим доводилося бувати коли-небудь. І вони...Розумієте, не це об’єднає світ. Не це спасе нас. Ми даємо їм інтеграцію. А зараз стало ще гірше, ніж було. Розумієте, не в цьому...не в цьому питанні. Існує тільки одне, що зможе — це Бог. Та вони, звичайно ж, не захочуть Цього.

⁵⁴ Вони не захотіли Його тоді. В них був розпад, і їхні політики були ні на що не здатні, їхні нації ламалися, в їхній церкві були розколи, і вони благали про Месію. Він був їм потрібен. “О-о, пошли нам Месію”. Та коли Він прийшов... .

⁵⁵ Бог дав...дає відповідь на твою молитву. Ти попрохав, і ти отримаєш. І це є...Я міг би зупинитися тут на цілі години, про жінок та чоловіків, навіть і Християн, які моляться про дещо; і Бог дає відповідь, а вони навіть і не розпізнають цього.

⁵⁶ І ось, Бог дав відповідь їм. Вони хотіли Месію. Вони знали, що в отих були цезарі, а в них—в них були Давиди, в них були Соломони (мудрі мужі), в них були Давиди (сильні вояки), в них—в них були всілякі, але вони знали, що їм повинна була

надійти допомога з Неба, і їм. . . Бог пообіцяв їм Месію. І Він послав їм того Месію у відповідь на їхні молитви, але виявилось, що Він їм не потрібен.

57 Мені цікаво, сьогодні, якби наші молитви. . . Ви чуєте, як кажуть: “Моліться про велике пробудження. Моліться за *оце*. Моліться за прорив. Моліться за єдність”. Мені цікаво, якби Бог послав таку програму, чи прийняли б ми її. Мені просто цікаво, чи приймаємо ми те, що Він посилає нам. Розумієте, Він. . . Причина, чому ми молимося про *оце* все — бо ми знаємо, що в цьому є потреба. Та коли Бог посилає це так, як цього хоче Він, то це не відповідає нашому стилю, й тому ми не хочемо цього прийняти. І отак було за того дня. Якщо Він не відповідав стилю їхніх переконань та їхнім. . . Вони—вони не прийняли б Його й сьогодні, знову. Це є причина, чому вони задали це питання: “Хто це такий? Хто є цей хлопчина, що йде?” Розумієте, то був кардинальний момент. О-о, кожен був у. . . напрузі. Ось-ось мало щось статися.

58 І погляньте на сьогоднішній світ, у якій напруженості живе увесь цей світ. Пройди вулицею. . . Навіть небезпечно й їздити. Небезпечно їздити по автостраді з чотирма смугами. Усі в напрузі, ляскають та. . . В чому справа? Заспокойтеся. Куди ви мчите? Ось з-за чого переповнені психіатричні лікарні. Ось що ввело церкву у такий безлад. Вони—вони такі зациклені на якійсь речі. Вони не бажають зупинитися та звернути увагу на Боже Слово та на годину, за якої ми живемо; усе в гарячці, напруженні.

59 І ось, ми знаємо. Ми усвідомлюємо. Ця земля тільки-но пройшла через деякі сильні родові муки. І церква проходить через деякі родові муки. Вона мусить пройти через родові муки, перш ніж зможе дати. . . Кожен з пророків, коли вони приходили у цей світ — для церкви то були родові муки. Цей світ пройшов через Першу світову війну. Другу світову війну, і тепер він готовий до Третьої світової війни. І в нього знову родові муки. Але є тільки одне, що може принести мир — це Христос.

60 Усі наші проекти, та наші уявлення, та наші церковні нарошування, та уся наша політика, та уся наша наука, та усе інше, було доведено, що то є безглуздя. А потім ми молимо, щоб Бог допоміг нам, втрутився: “Прийди та вчини для нас дещо”. І тоді, коли Він робить це, мені просто цікаво, чи будемо ми спроможні зрозуміти Це; чи будемо ми спроможні прийняти Це; або навіть чи візьмемо ми Це до уваги?

61 Отож, ось що робилося у ті дні. Вони молилися, в них були усякі визначні лідери, вони були під урядами, вони були під царями, вони були під усім іншим, під суддями. Але вони знали, що існує тільки одне, що може спасти їх — то був Месія, що мав прийти. А *Месія* значить “помазаник”. Людина, що є помазана. Потім — людина, що помазана Словом. Слово зробилося тілом поміж нами. І коли Він прийшов, в Нього—в Нього не було точної

відповідності тому стилю, за яким Його хотіли; не за стилем, який вони мали. . . за яким Він повинен був прийти. Тож тому вони—вони—вони гукали: “Хто цей хлопчина? З—за чого увесь цей галас?” Група селян там біля брами, ламають пальми та. . .

62 І той сказав: “А ну скажи їм замовчати. Вони нас нервують; те, як вони кричать, і галасують, і отак поводяться”.

63 Він відказав: “Якщо вони замовкнуть, оце каміння негайно ж заголосить”.

64 О-о, розкривався час! Здійснювалося пророцтво. Недивно! “Лев зареве, і хто не злякається? І Бог проговорив. Хто зможе втриматися від пророкування?”

65 “Ні, якщо Він не відповідав нашому стилю. . . Якщо Він не був саме таким, яким ми Його хотіли, те, як, на нашу думку, Він повинен буде прийти, ми не приймемо Його”. В такому разі саме їхні віровчення настільки віддалили їх від написаного Слова. Вони були настільки далекі, їм не вдалося розпізнати Того, про прихід Кого вони молилися. Їхні церкви зробили їх настільки далекими, що саме ж те, про що вони молилися, перебувало просто з ними, та це було не у їхньому стилі, і, таким чином, вони—вони—вони не могли повірити Цьому. Їм довелося відійти від Цього. Вони витіснили Це. Вони. . . Є тільки одне, що ти можеш зробити, коли ти зустрічаєшся з Христом. Це або прийняти Його, або відкинути Його. Ти ніколи не зможеш відійти нейтральним. В тебе не вийде так. Тобі це не дано. Воно просто є таким чином.

66 Просто зверніть увагу, як мало розпізнало, що Він є Помазане Слово того дня. Розумієте, Бог, при початку, бувши безкінечним та знаючи усе від початку. . . І єдине, чим є оці всі речі — виявом Його атрибутів. Атрибут. . . В тебе є певний атрибут. Це твої думки. Ти *розмірковуєш* про щось, потім ти *висловлюєш* це, потім ти *дістаєш* це. Отак і Бог. Він, при початку. . . Якщо ти. . . Якщо ти взагалі був, тобто, взагалі будеш на Небі, ти перебував на Небі від початку. Ти є частиною Бога. Ти був Його думками. Він знав твоє ім'я. Він знав, ким ти був, ще до того, як з'явилася молекула, до того, як з'явилось світло. Ще до того, як з'явилось що-небудь, Він знав тебе й твоє ім'я. І записав його у Книгу Життя Агнца ще до того, як було сформовано світ. Розумієш, ти був Його думками. А потім. . . Потім ти став Словом. А слово — це висловлена думка. Тоді ти проявився.

67 Отак було й з Ним. Він був при початку Сам по Собі. Бог перебував один зі Своїми думками. З Ним ніколи більш не буде так, бо Його думки проявляються. І ось чому ми сьогодні тут. . . це Бог має спілкування зі Своїми думками, що проявляються. Розумієте? Отак от. Тож ви, турбуючися, не зможете додати до свого росту жодного ліктя. Ви не зможете вчинити *оце, оте чи інше*. Це Бог, що виявляє ласку. Це Бог. “Усі, кого Батько дав Мені — прийдуть до Мене, і ніхто не може прийти, якщо Мій Батько не притягне його”. Це вирішує все.

68 Отож, просто зверніть увагу, як мало їх було за Його дня, з мільйонів на землі, що так і не дізналися, що Він був тут. Просто подумайте, там були десятки. . . мільйони людей, що так нічого й не дізналися про це. І, подумати тільки, в Ізраїлі, у Палестині на той час було два з половиною мільйони ізраїльтян, а про це знали менше однієї соті частини людей. Недивно, що Він сказав: “Тісні ті ворота й вузька та дорога, дуже мало буде таких, що знайдуть її”. Просто подумайте про те, як багато не впізнало Його! Не зрозуміли, що Він був Оцим. А вони ж були просто поруч з Ним — це є гідна жалю частина.

69 Ті, хто ходив з Ним, та бачив Його на вулиці, й так далі. . . вони—вони не розпізнали, Хто Він, бо сатана постарався, щоб Йому дали найнепрстойніше прізвисько, яке тільки можна було б дати людині. Світ назвав Його (звичайний світ). . . назвав Його—Його незаконнородженим (бо той сказав, що “мати була вже вагітна Ним до Йосипа, до того, як вона одружилася з ним”). Тож той дав Йому прізвисько незаконнородженого.

70 І, знову ж, церква бачила Його у Його могутній силі проявлення. Проявлення чого? Не проявлення якогось віровчення! Він проявляв Слово! Він Сам був Помазаним Словом. І коли вони побачили, як це відбувається (проявлення, Помазаний Месія), вони відкинули Це. Вони не захотіли Цього. Це було не в їхньому стилі. Це є гідна жалю частина. Скільки. . .? Просто подумайте про це! Точно як і за інших днів.

71 Розумієте, в кожного є своє власне тлумачення Слова. Це є те, що. . . причина, чому Ізраїль не розпізнав Мойсея. Це є причина, чому цей світ не розпізнав Ноя. Це причина, чому не розпізнавали усіх пророків. В них було своє власне тлумачення Слова. Але в Бога, у кожній епосі, був Свій Месія. Розумієте? Відкинути Послання Ноя — це означало відкинути Бога. Відкинути Ноя — це означало загинути. Відкинути Мойсея — це означало загинути. То було. . . Вони були Помазаними Месіями на ту епоху, Словом, що було обіцяне на ту епоху. А коли прийшов Ісус, Він був повнотою Слова.

72 Сам Бог зробився за структурою людини, з кістками й тілом; Помазаний. І ті повинні були узріти це. Але, ви розумієте, їхній—їхній церковний світ стільки додав ось тут, та забрав ось тут, і—і так далі, що все настільки заплуталося, що вони—вони довірялися своїй церкві, замість Слова. І коли вони бачили помазання на своїй церкві, вони тоді думали, що відбувається щось визначне. Та коли вони побачили помазане Слово, то вони сказали: “Це фанатизм. Цей чоловік диявол, Вельзевул”. Бо це настільки суперечило їхній церкві, що. . . їхнім церковним віровченням і тому, що вони чинили. І так було при кожному з’явленні пророка, церква перебувала у такій плутанині.

73 Бог зіслав Свої закони та дав їм заповіт. А священик приходив та обрізав, та додавав, та переносив ось сюди, та ліпив з цього

віровчення. І потім Бог нізвідки піднімав якогось помазаного мужа, що піднімався у силі Духа. І він був завжди ненавиджений священиками, царями. І—і в той час як фальшиві пророки носили свої м'які одежі, та ходили сумирно та м'якенько поміж царями та священиками, щоб заслужити гучні імена та—та інше. Тоді нізвідки, ані з жодної з їхніх організацій з'являвся справжній правдивий пророк.

⁷⁴ Де—де було хоч раз таке у Біблії, щоб Бог узяв священика та поставив його пророком? Де Бог хоч раз брав богослова-церковника (навченого мужа, вишколеного у богослов'ї мужа) та ставив його пророком? Ніде, ніколи по історичним даним, щоб Він хоч раз вчинив так, в жодній епосі. . . щоб Він хоч раз вчинив так. Він повинен буде відійти від тієї системи та з'явити це. І саме це Він і зробив отут.

⁷⁵ Ісус, коли Він народився у Вифлеємі юдейському, з неможливої родини, і в Нього не було ніяких знаних предків, просто один з коліна Юди, і Його мати й татко походили з роду Давида; і їм необхідно було прийти й переписатися для виплати податків. І ось Він, просто молодий хлопчина, тут. . . тільки те й робив, що розшматовував церкви. І Його ненавиділи. І вони не могли не сказати, що той муж чинить чуда. Петро висловив це у День П'ятидесятниці, сказав: "Ісуса Назарянина, Мужа, що про Нього Бог засвідчив поміж нами, що Бог був з Ним". І не щоб додати до Його Слова чи якимось так; щоб зробити його трохи легшим для розуміння: "Він був Богом, що зробився тілом поміж нами. Бог з нами".

⁷⁶ І говорив якимось увечері, що Мойсей, коли стояв там, поклавши руку собі за пазуху, він. . . то був Бог у Мойсеї. Він. . . (тримав таємницю у себе в серці), і витяг її білою від прокази. Потім ще раз поклав її собі за пазуху, й зцілив її, і потім знову витяг її для нас, коли Він зіслав Святого Духа; то був Бог, знову ж, просто іще в одному вигляді, у День П'ятидесятниці. А ми відкидаємо Його. Ми не хочемо Цього. Ось як вони вчинили тоді. Ось як ми, напевно, вчинили б сьогодні.

⁷⁷ Ми бачимо, у кожній людини є своє власне тлумачення. Ось чому воно приводить у таке замішання. Але, ви знаєте, в Біблії сказано, що "Оце Слово не підлягає особистому тлумаченню". Йому не потрібне пресвітеріанське тлумачення Його. Йому не потрібне баптистське тлумачення. Не потрібне Йому й п'ятидесятницьке тлумачення. Бог є тлумач Сам Собі. Він сказав, що Він це вчинить, тож Він просто це виконує, і це й вирішує все. Тож ось чому вони бачать помазане Слово обітниць і, потім, вони—вони не можуть Його прийняти. Розумієте, бо Воно суперечить їхнім—їхнім віровченням.

⁷⁸ Який буде Месія (Помазаник) зовні, і що Він чинитиме; це було далеким від їхнього розуміння. І потім, коли з Писань їм було ясно, що Він чинитиме, вони все одно не зрозуміли Цього. Бо коли,

аж з Вавилону, прийшли ці мудреці, вони були десь на північному сході від Єрусалиму, і поглянули та побачили, як ота Зірка вказувала в західному напрямку. Вони йшли за Нею два роки, перетнули річку Тигр, та пройшли через долини, та через Сіннар, і йшли та йшли, прийшли до головного міста усіх релігій. Найвизначніша в світі релігія, в храмі, в Єрусалимі. І ходили туди-сюди вулицями, кажучи: “Де Він? Де Він, народжений Цар юдейський?” Що ж, про це ніхто нічого не знав. Це було дивним.

⁷⁹ Навіть синедріон занепокоївся цим. . .склікав усіх вчених та сказав: “Розберіться по Писанням, де Месія. . .”

⁸⁰ І ті пішли та узяли Писання та вчитали, що Міхей сказав, що “З. . .Юдея. . .Вифлеєм юдейський, хіба ти не найменший з усіх князів? Але з тебе вийде цей володар”.

Розумієте, замість того, щоб розібратися, вони просто відкинули це вбік — “Ну, це фанатизм”. Розумієте? Ось чому Послання прийняли пастухи. Розумієте, вони не. . .В тих було своє власне тлумачення, тому вони—вони прогавили справжнє, правдиве.

⁸¹ Але, як і завжди, коли Він прийшов, Він прийшов саме так, як сказало Слово про Його прихід, в точності. Він увійшов до міста, у нашому тексті сьогодні вранці, саме так, як сказало Слово про те, як Він увійде, в точності. А ті говорили: “Хто це?” Ви розумієте, про що я? Їм слід було б пізнати, хто це. І ось. . .не зовнішній світ, але церковний світ говорив: “Хто це? Хто це такий?” В той час як там у Писаннях було ясно сказано, що саме так Він і прийде, в точності. А ті говорили: “Хто це? Хто цей хлопчина? З-за чого усі ці емоції? Припиніть увесь цей гвалт. Це нас нервує”. Угу. Розумієте? Це. . .Розумієте? Те саме, про що вони молилися — це було зовсім поруч, та вони не впізнали Його. І Він прийшов в точності так, як сказано було у Писанні про те, як Він прийде. І якщо Він прийде сьогодні, Він прийде саме так, як сказано у Писанні про те, як Він прийде. Він постійно приходить в стилі Божого Слова, а не в стилі якогось богословського уявлення про це.

⁸² Між іншим, чи знали ви, що Слово Бога ніколи не приходило до богослова? Знайдіть у Писаннях, де Воно хоч раз приходило так. Слово не приходять до богословів, зовсім ні. Але, розумієте, якби Слово проявилось сьогодні, Слово на наш день — Воно проявилось б у стилі Божого Слова. Не у стилі чийось уявлень. Бог візьме Своє Слово, яке Він обіцяв на цей день, та помаже Його, і Воно здійсниться. Ось і все. Не існує способу втримати Його від здійснення. Воно здійсниться все одно, не має значення, що каже церква та у що вірять інші. Воно. . .Бог все одно здійснить це. Буде всього декілька таких, хто знатиме про це. Це так, всього декілька. Так було завжди.

⁸³ Розумієте, зі своїм власним тлумаченням, з ними не могло бути інакше, бо вони поклалися на те, що нарозказувала їм

церква. Але Він прийде... Він завжди приходив тоді... Він, точніше, прийшов тоді, і Він чинитиме так кожного разу, коли Він приходитиме, і все, що Він робитиме — то буде в стилі Слова. Тож тому нам і не можна довірятися то́му, що кажуть інші люди. Існує єдине, чо́му ти можеш довіритися — це Слово. Але Слово — це Бог. А помазане Слово дає Месію; помазане Слово цієї години. Як прекрасно! Вони прогавили це, Слово; правильне... В них було... Слово завжди є правильним, але їхнє тлумачення Його було хибним.

⁸⁴ Мені цікаво, якщо ця велична річ, ця екуменічна рада, яку ми одержали у сьогоднішньому світі, Всесвітня Рада Церков, що формується, приводячи нас усіх в одно... Мені цікаво, чи усвідомлюють вони, чи... Це є в точності те, що, як сказано у Писанні, вони чинитимуть. Але вони вважають, що це буде найчудовіша в світі річ, що ми усі зможемо взятися за руки та бути одно. Кажуть: “Ісус молився, щоб нам бути одно”. Це справді так. Але не такого-от роду одно.

⁸⁵ Він сказав: “Будьте одно, як і Я та Отець є одно”. Так, будь отаким ось одно. В такому разі, як це буде? Слово у нас стане помазаним Словом. Отака є єдність Бога. Розумієте, єдність Бога — це помазане Слово у тобі. Розумієте? І тоді ти стаєш сином (месією) цієї епохи.

⁸⁶ Отож, ми бачимо, що люди багато в чому є такі самі. Люди не міняються. Ці люди були розділені на три групи. І ми зараз розглянемо це протягом декількох хвилин. Я знаю, що я трохи затримаюся, якщо ви не проти. Я просто такий повільний, я—я—я просто... Я не знаю; я сідаю й записую місця Писання та коротенькі нотатки. А потім я—я піднімаюся туди, і Святий Дух береться за щось, і я—я—я—я... здається, що цьому просто нема кінця. Воно все йде та йде. Але, зараз, до нашої теми.

⁸⁷ Вони були розділені там на три різні групи з трьома різними поглядами. Деякі повірили Йому. Деякі зненавиділи Його. А деякі не знали, що робити.

⁸⁸ Розумієте? Отак—отак і у нас. Одного разу я проповідував, здається, у цій церкві: *Віруючі, удавані віруючі та невіруючі*. Ці три у групі, у вас—у вас такі є всюди. І тут є три у групі теж; коли бачимо цей стан, в якому люди перебували завжди. Ми можемо звернутися у далеке минуле та довести, що стан людей був таким завжди. Вони завжди перебували в такого-от роду становищі.

⁸⁹ Потім, коли бачимо, що так було завжди, в такому разі це робить нас схильними вірити в те, що Бог призначив, щоб з людьми було так. О-о, Він зробить так, що і Його ворог буде прославляти Його. Усе... Павло, коли писав у Римлянам, у 8-му розділі, сказав: “О-о, нерозумна людино. Чи може—чи може глина сказати гончареві: Чому зробив мою... мене такою? Хіба не в Його владі зробити одну посудину на честь, а іншу на нечестя?”. Що

якби Він не створив ніякої ночі? Ти ніколи б не оцінив сонячного світла. Якби усе було у сонячному світлі, ти не знав би, як його цінувати. Що якби не було хвороби? Ти ніколи не знав би, як цінувати міцне здоров'я. Що якби не було лукавих людей? Жодної підступної жінки? Не було б честі порядній жінці. Розумієте? Їм би не. . . Їй не було б віддано честі, бо усі просто були б такими, всі як одна. Але існує закон контрастів.

⁹⁰ Бог поставив це так: одному бути настільки безчесним, щоб виявити гідного пошани; одному бути настільки глибоко у неправді, це виявляє. . . Якби не було так, оте було б правильним. Якби не було. . . Не може бути фальшивого долара, поки не буде справжнього долара. І потім фальшивка — це. . . Якби спочатку було зроблено фальшивий, в такому разі це був би справжній. Але це—це є копія. Не було б. . . Гріха не було б, якби не було праведності. Тому що праведність — це те, що правильне, а гріх — це перекручення праведності. Іншими словами, правда — це правда. Брехня не може бути брехнею, поки не буде перш правди; перекрутити цю правду на брехню. Тож усякий гріх є ніщо інше, як перекручена праведність. Тому то у цьому світі існує певна система.

⁹¹ Дві системи; і одна з них — це *правильна* система, а інша — то *перекручена* система. І одна з них — то Боже Слово, котре є правильною; а слово усякої людини є брехня. І ця деномінаційна система, що з'явилася в нас сьогодні, яка формує Всесвітню Ряду Церков, щоб створити образ звірині, щоб появити їх разом — це є хибна річ. А людина сліпо входить у це.

⁹² Бог вже помістив на цю землю те, чим вони мають визволитися. Але вони вважають, що то фанатизм. Вони не хочуть цього. Вони виганяють це. Вони вважають, що їм необхідно щось із цим зробити. Вони повинні створити свою власну систему. В Бога вже є отут система — Його Слово. Але ми не хочемо Цього. Тож ми бачимо, що ми сьогодні точно такі ж, якими були тоді й вони.

⁹³ І тепер, коли бачимо, що людям призначено бути такими. . . Зверніть увагу, ви скажете. . . Я знаю, що я заберу багато часу, але я не хочу все слідкувати за годинником, бо я нервуюся від цього. Розумієте?

⁹⁴ Політика; ось, візьмемо, скажімо. . . Давайте просто візьмемо, наприклад. . . щоб побачити, чи призначено людям бути у трьох—трьох класах. Давайте візьмемо політику. Є такі, що є гарчачими прихильниками якоїсь людини. А інша група ненавидить її. А іще одна група не знає, що з нею робити; вони не знають, як і що, і це приводить їх у замішання.

⁹⁵ *Оця* людина сказала: “О-о, він визначний муж. Він—він стане нашим найкращим президентом”.

Інша сказала: “Він є ніхто інший, як зрадник”.

⁹⁶ Потім, ті що *поміж*, сказали: “Ось, я не знаю, що робити”. Розумієте? Розумієте, нам призначено бути такими. Ми створені

такими. Людські істоти є такі. Так має бути, щоб здійснився Божий величний задум. І, щоб досягти Своєї мети, яку Він збирається досягти на землі, людина повинна була бути створена такою. Один є *правий*. Інший — *неправий*. А ще інший — він є *поміж* оцих двох. Так було завжди.

⁹⁷ Візьміть до уваги, вони поводяться так щоразу, коли вони не знають. . . Людина, що поміж — це погане місце ось з якої причини: один може роз'яснити це питання, чому він вважає, що він є правий; інший може показати, чому він вважає, що той є неправий; а той, хто поміж, не знає про цю справу нічого, він не знає, у який бік повернути. І саме так воно є й у релігії. Люди поводяться сьогодні так само стосовно свого Вічного місця призначення.

⁹⁸ Зараз буде трохи боляче, всього на хвилинку. Вони поводяться так стосовно свого Вічного місця призначення. Людина зайде тут у цей—у цей. . . перекусити. І якщо ти знайдеш у себе в тарілці з супом павука, ти захочеш подати в суд на ту компанію чи той ресторан. Що ж, ти не їстимеш того супу, він отруєний. Ти—ти—ти—ти взагалі не торкнешся його, буде там у тарілці з супом здоровенний варений тарган чи що-небудь таке. О-о, ти взагалі його не торкнешся. Тобі стане погано від однієї тільки думки про це. Але, при цьому, ви дозволяєте якійсь групі богословів проштовхувати вам у горло щось таке, що віддаляє вас на мільйони миль від Бога, і давитеся цим. В той час як — “Людина житиме кожним Словом, що виходить з уст Бога”. Це ланцюг, на якому ваша душа висить над пеклом. І, як я сказав раніш: “Ланцюг є найміцніший у своєму найслабшому місці”. Розірветься одна ланка. . . це все, що потрібно — щоб розірвалася якась з них; ось і все. Усе інше одірветься разом з нею. Він є міцний рівно в міру своєї найслабшої ланки.

⁹⁹ Отож. . . І коли хто дізнається, що ти поїв того супу з отруйним павуком, від цього тебе напевно знудить. Тобі потрібно буде їхати до лікарні, та—та промивати шлунок, та пережити чимало неприємностей. І, по правді, це могло б і вбити тебе. Але, який жаж! Ти. . . О-о, ти ніколи й не зайдеш в таке-от місце. Ти ніколи більше й на поріг не ступиш, бо ти—ти—ти будеш боятися, що отруїшся та помреш. І, потім, ви приеднуєтеся з потрухами, записуєте свої імена у книги та боретеся за першопричину тієї речі, про яку в Біблії сказано: “Вона не приносить прокляття на твоє тіло, але відправляє твою душу до пекла”. Розумієте? Як дивно поводяться люди. Вони—вони. . . Вони обирають своє Вічне місце призначення, засновують це на якихось богословських умовах. І ти можеш принести їм Писання, сказати: “Ось що сказано в Біблії. Ось воно, отут”.

¹⁰⁰ А богослов подивиться на Це — “Ну, то було для іншого дня”. Розумієте? І ви слухаєте його. Дивіться, що каже Бог. Справжній правдивий Християнин слухає тільки оте Слово, і це все. Муж Божий живе отим Хлібом.

101 Зверніть увагу, деякі—деякі вірять у Слово. В той час як інші вірять у свої деномінаційні тлумачення. І є інші, які, через це замішання, не знають, чому вірити.

102 Отож, *одні* з них кажуть: “О-о, ця Всесвітня Рада Церков, то буде щось. Завдяки цьому ми усі станемо одно. О-о, це саме воно”.

103 А *інші* кажуть: “Та це ж від диявола! Ось же воно тут у Писанні”.

104 І потім, *людина, що не виділить часу* на те, щоб присісти, та помолитися, та дослідити це, вона скаже: “О-о, забудь це”. Угу. Забути це? Твоє. . . твоє твердження, брате, твоя позиція, ті умови, які ти приймаєш — це визначить твоє Вічне місце призначення, де ти перебуватимеш вічно. Не роби такого.

105 Нам належить задуматися, коли повстає щось подібне цьому. І якесь питання. . . Подібно як за днів Ісуса; коли ті прийшли, церква сказала: “О-о, Він просто зрадник. В Ньому нічого такого нема”.

106 Але Дехто сказав: “Дослідіть Писання”. Він сказав: “В Них, ви думаєте, що маєте Вічне Життя, і Вони ж кажуть вам, Хто Я”.

107 В такому разі чоловікам, жінкам хоч з яким-небудь Християнським статусом взагалі чи з зацікавленістю у своєму Вічному місці призначення належить дослідити Писання та побачити, Ким Він був. Тоді не було б питань: “Хто це такий?” Вони б сказали: “Ось же Він!” Отака ось різниця. Розумієте, то є людина, вони—вони—вони просто схильні бути такими. Деяких призначено до цього. Важко таке говорити, але то є правда. Тут це виявляється. Розумієте?

108 Отож, сьогодні, *одні* кажуть: “Я вірю Слову. Слово є Правда; кожне Слово Цього”.

109 *Інші* кажуть: “А-а, наші пастори ходять та вивчають отакі. . . Вони знають, що сказати про Це”.

110 *Інший* скаже: “Ну, я не знаю. Я приєднався до *оцього*. Мені це не сподобалося. Я прийшов сюди та приєднався до *оцього*. Я—я не знаю, кому належати”. Розумієте? Саме так було й тоді, такий самий натовп. Що ж, так було завжди, від початку, і так буде завжди.

111 Отож, давайте—но обміркуємо Правду Біблії стосовно цього питання, та побачимо, чи є Це правильним; отож, всього на декілька хвилин. . . Адам. . . Подібним чином пішло й з початку — як відбувається у нас і сьогодні, не змінилося анітрохи. Адам був “віруючий”. Сатана був “невіруючий”; він не вірив Слову. Тож він досяг *Єву*, яка була “невпевнена”, чи правильно Це є, чи ні. Розумієте? Сатана, невіруючий. . . Бог сказав: “В день, коли ти скуштуєш звідти — того дня ти помреш”.

112 Сатана сказав: “Це не так”. Бачите, він не вірив Цьому. Адам вірив Цьому. Тож той скерував свої зусилля на ту, що була поміж. Вони просто не могли визначити. . . вона просто не могла визначитися.

113 Отож, зверніть увагу, ця жінка тут представляє майбутню деномінаційну церкву, яку названо нареченою. Це все з'явилося у книзі Буття. Вона є насінням. Почни з Буття; в тебе вийде безпомильна картина. Розумієте? Отож, нею тут представлено сьогоденну церкву, бо деякі кажуть (зараз ми візьмемо пресвітеріан, та лютеран, та усіх інших, що поз'являлися, оцих бізнесменів, і так далі): “Ми хотіли б мати... Ми хочемо хрищення Духом Святим. Ми—ми хотіли б одержати Його”.

114 Чи усвідомлюєте ви день, в якому ми могли б опинитися? Бачите? Може бути так, що вони так і не одержать Його. Чи відомо вам, що Ісус сказав: “Коли вони, спляча діва. . .”?

115 Отож, пам'ятайте, спляча діва прийшла попрохати оливи. Все вже скінчилося. Вона не одержала її. Вона так і не дістала її. Чи усвідомлюєте ви, що після того, як Наречена зникне, буде захоплена на Небо, церкви так само рухатимуться далі, люди вважатимуть, що вони спасаються, і все буде точно як і було постійно. Продовжуватимуть далі, точно як було за днів Ноя. Ті так само далі їли, пили, та усе інше, як і завжди. Вони не усвідомлювали цього, але двері було зачинено. І може статися так, друзі, що двері можуть зачинитися будь-якої хвилини. Можливо, це вже сталося, звідки мені знати. Ми не знаємо.

116 Буде всього декілька таких, що увійдуть. Ми знаємо це — “Як було за днів Ноя (спаслося вісім душ), так буде й при приході Сина людського”. Спасеться всього декілька душ. Я не кажу, що вісім. Може, вісімсот чи... я не знаю, скільки. Вісім тисяч. . . я—я не знаю. Вісім мільйонів. . . я. . .

117 Але, розумієте, Наречена складатиметься не тільки з цієї невеличкої групки, що зараз тут на землі. Коли настала сьома сторожа, коли Він прийшов, оті всі діви піднялися та підправили свої світильники. Вийшов кожен, хто вірив помazanому Слову, з усіх епох минулого. Подібно як піраміда (найнижча частина), і йшло далі. . . Але повинен був зійти Верхівковий Камінь, щоб завершити це, щоб вийшла піраміда. Розумієте, усе скласти разом. Отож, Наречена складатиметься з отих усіх, що жили протягом епох, що повірили та прийняли Христа своїм Спасителем.

118 Отож, Єва була невпевнена. Адам говорив їй, сказав: “Отож, Бог сказав, люба моя, що ‘В день, коли ти скуштуєш від нього — того дня ти помреш’”.

119 Але ті сказали. . . Сатана сказав: “Певно ж, це не може бути правильним. Уяви собі, як Батько буде обходитися зі Своїми дітьми. . . В таких речах є трохи жарту. Певно ж, Це не є так”. Розумієте?

120 І до чого вона, врешті-решт, на вернулася? Вона на вернулася до “напевно”. І це є в точності те, що церква чинить сьогодні, в точності. “О—о, *напевно*. . . Ми визначна церква. Ми визначні люди. Ми існуємо вже довгий час. . . Оце все, що називають тут фанатизмом, оце—оце все, що називають хрищенням Духом

Святим, та усе інше, це нісенітниця! Розумієте, це. . . Не існує нічого такого. Ах, *напевно*. . . Я плачу́ десятини. Я ходжу до церкви. Моя мати ходила до. . . *Напевно* Бог. . .” Але Бог сказав по-інакшому, і саме так воно й буде, точно в стилі Його Слова. Він сказав, якою буде ця Лаодикійська епоха церкви. В мене дуже скоро має вийти спеціальна книга про це, як Господь зволить, розумієте, про цю Лаодикію, щоб виявити, що їй вже прийшов кінець, що вона вже закрилася там всередині, а Христос опинився надворі. Взагалі не сказано, що Він увійшов знову, ви знаєте. Тож ми бачимо це — виставляють Слово надвір, точно як було й завжди.

¹²¹ Отож, зверніть увагу, Мойсей, помазане Слово. . . або назві ми його. . . Я сподіваюся, ви зрозумієте, коли я скажу, що він був Месією. Він був помазаним Словом, яке було обіцяне на той день. Мойсей був цим! Чи вірите ви цьому? Авжеж, слово—слово *Месія* означає “помазаник”. Розумієте? Отож, Ной був *помазаником* свого дня. Авраам прорік, що буде. . . Його народ чотириста років житиме у неволі, і їх буде виведено сильною рукою, і те, що він виявлятиме: його чуда та ознаки. . . і—покоління, що мали прийти, і що відбуватиметься. І Мойсей з’явився там, оте *помазане* Слово того дня. Ось чому він міг покласти руку собі за пазуху. Чому? Він перебував у Присутності Бога. Амінь! Його оточувала велична Слава-Шекіна. Кожний його порух представляв Бога. Ось де церкви слід перебувати сьогодні. Правильно! Замість цього ми зійшли з дороги через якесь сильне емоційне збудження від чогось деномінаційного.

¹²² Але Мойсей зацікавився, і він пішов у той бік. І там у тому куші висів Полум’яний Стовп. І ось стоїть помазаний Мойсей. Жодних сумнівів, цей муж навіть і не усвідомлював, що він робив. Символи, які було дано йому, коли він стояв там зі своїм пастишим посохом і знав, що то була якась палиця у пустелі. Вона обернулася на змія, потім це стало викупленням — цей змія, у пустелі. Усе, що він робив. . . То були знаки й голоси, що промовляли до народу. Розумієте, з ним було щось пов’язано. І, можливо, Мойсей навіть не усвідомлював цього сам, але він був помазаним Словом того дня. Він був помазаним Посланцем. Тож якщо він був Посланцем тієї години, він був Месією тієї години. Він був *помазаником*.

Отож, він, Ісус Навин та Калев — то були віруючі у тій групі (зверніть увагу) й старалися навчити інших Правді. Але, розумієте, сатана (Датан та Корей) став причиною того, що інші померли у пустелі. Отож, в чому була проблема?

¹²³ Бог покликав був Мойсея. Той не хотів іти. Ті пророки повинні були виконати такі речі, що вони—вони. . . То була нелегка справа. Вони не хотіли виходити на люди, і щоб з них насміхалися. Їм хотілося мати спілкування, та щоб інші їх розуміли, та—та погоджуватися з братами. Але, розумієте, точно як. . . я вважаю. . . я забув, котрий то був пророк, сказав: “Якби. . . Я не

хочу цього робити, — (іншими словами), — але усе моє серце запалиться вогнем. Бог проговорив, і я мушу донести Це”. Чи сподобається їм Це, чи розіпнуть його, чи поб’ють його камінням, що б там вони не зробили. . . Бог проговорив у нього в серці, і він мусив був Це висловити. Не для того, щоб виділитися, але щоб бути слухняним. “Послух є ліпший за жертву, слухняність — за баранячий лій”. Розумієте, Це було у нього в серці. Він повинен був виконати це. Це було його Життям. Він не міг Цього втримати. Там було дещо, певна пульсація, яка штовхала їх. Вони не могли благословити Це чи проклясти Це. Бог мав настільки цілковитий контроль над ними, що Він—Він був їхнім голосом, їхніми діями. Аллілуя!

124 Дайте мені Церкву, яка настільки цілковито помазана Богом, що кожна їхня дія та порух — це є ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ, ходять у тій Славі-Шекіна, — я покажу вам Месію (Божого помазаника), що перебуває на землі.

125 Ось стоїть Мойсей біля цього палаючого куша, і Слава-Шекіна. Стояв там, помазаний, він не усвідомлював, що він робить, навряд чи. Він просто слухався того, що Голос казав робити: “Поклади свою руку собі за пазуху. Витягни її. Візьми ту палицю. Оберни її на змія. Кинь її знову”. Не мало значення, хто там що говорив, він робив це.

126 Сказав: “Господи, з’яви мені Твою Славу, і я буду готовий піти до Єгипту. Я не красномовна людина. Я не можу пишно говорити. Але Ти просто дай мені узріти Твою Славу”. І Він показав Ї йому. І той пішов туди й узяв оці ж речі, щоб виявити, що він був помазаним Месією. Той муж узяв рукою земного пороху та кинув його вгору, і мухи та блохи розлетілися з того пороху та вкрили землю. Хто здатен творити, якщо не Бог? Набрив з річки води та вилив її на берег, і уся вода по всьому Єгипту, до крапельки, обернулася на кров. Хто міг таке вчинити, якщо не Бог? Хто то був? Він настільки цілковито віддався Божому помазаному Слову, що він став Месією.

127 Єгиптяни намагалися таким чином відкинути Це. . . Невіруючі намагалися відкинути це. Удавані віруючі випробовували свої проекти. Але Боже Слово повело тих прямо до Обіцяної Країни. Це так. Вони були помазані. Вони були. . . Він був Месією.

128 І ось у пустелі постає питання. Ось де воно приводить. . . Розумієте, я хочу, щоб ви тепер були уважні, браття мої. Отож, пам’ятайте, ці люди насолоджувалися тими благословіннями. Вони насолоджувалися проповідуванням цього пророка, цього помазаника. Вони вірили йому. Вони йшли за ним. Але ось у пустелі повстав дехто на ім’я Датан і дехто на ім’я Корей. І вони сказали: “Це перетворилося на культ особи. Мойсей думає, що він єдиний, кого покликав Бог”.

129 Це Послання однієї особи, вони не захотіли Його. Ні, вони не захотіли Його. А Бог ніколи не мав справу більше ніж з однією

людиною за один раз. Це завжди було Посланням однієї особи. Коли таке бувало, що Він мав справу з людьми, застосовуючи більше, ніж одну людину? Це окрема особа. Не група. Ви, кожен з вас є відповідальні перед Богом. Ви скажете: “О-о, я вірю Цьому”. Ви просто. . .Що ви робите — ви просто розмірковуєте над Цим. Ви ведете міркування.

¹³⁰ Отут ось стоїть жінка. Я молодий чоловік, збираюся одружуватися. Вона в усіх відношеннях відповідає моїм вимогам. Вона чудова Християнка: вона виглядає як Християнка, вона вдягається як Християнка, вона поводить як Християнка, вона живе як Християнка. Я припускаю, що вона стала б мені хорошою дружиною. Але вона не моя, поки я не прийму її як свою.

Отак і з Посланням. Ти можеш прихильно відноситися до Нього та казати: “Це є правильно”. Але ти мусиш прийняти Його сам, щоб стати Його частиною. Тоді ти й Послання стаєє одно. Тоді помазання перебуває з тобою, як і з іншими.

¹³¹ Отож, сатана, він не вірив Цьому. Датан. . .Він змусив Датана та інших не вірити Цьому, став причиною того, що вони всі померли.

Але ви скажете: “Хвилиночку, Брате Брангаме, ви сказали: ‘Трое: Мойсей, Ісус Навин та Калев’”. Це в точності так. Ось скільки їх було. “Але тут ви кажете тільки: ‘Двое’. Ви сказали тут, що ‘Там був. . .’”

¹³² Ви кажете: “Надприродний сатана”. Але там був і надприродний Бог також, що помазував цих трьох. Отож, помазані тільки сатаною. Але з’являється інший, з’являється інший, просто побудьте уважні декілька хвилин. Він з’являється на сцені, його ім’я Валаам. Він є пророк-грошолоуб; так званий пророк, фальшивий пророк.

¹³³ Там завжди були всілякі пророки. І, завжди, в Ізраїля та у тій групі там завжди були пророки; з отими м’якенькими мильними лестощами, дрібнословні пророки. . .що йшли поруч та хотіли прихильного слова від царя, та приятного прийому, та. . .Правильно, подібно як у Ахава було чотириста таких, усіх вдягнених за їхнім церковницьким стилем. І він сказав вам. . .він сказав там тому визначному цареві, Йосафатові, сказав: “Ну, атож, в мене є чотириста, усі добре вишколені, єврейські пророки”.

¹³⁴ І вони усі прийшли та напророкували. Але той муж мав у собі достатньо від Бога, щоб пізнати, що то було хибним, бо він знав, що Ілля прокляв був оте все. І як Бог міг благословити те, що той прокляв? В Нього не буває так. Він сказав: “Чи є в тебе ще один, в якого ми могли б запитатися?”

¹³⁵ Той сказав: “Так, є тут один; Міхей, син Їмли. Але, — сказав, — я його ненавиджу”. Сказав: “Він нападає на нас, увесь час засуджує мене та говорить мені усякі погані речі”. Як міг. . .Лев

проревів. Бог проговорив. Хто ж зможе не проректи Правду? Коли воно суперечило Слову Бога, він повинен був проклясти оте. В них було таке завжди — фальшивий пророк. Але в них також завжди був і правдивий. Пам'ятайте, їх там була не ціла школа. Там був один такий. І отак воно є за будь-якого дня. Отак воно є й сьогодні.

¹³⁶ Пророком цього дня є оце Слово. Це так. Сьогоднішній Пророк — це не є оці всі різні тутешні. . . Є методистський пророк, баптистський пророк, п'ятидесятницький пророк, навколо, по всій країні є усілякі пророки. Але все одно залишається — є Один Правдивий Пророк, такий самий вчора, сьогодні та навіки. Це так. Ісус Христос! І Він є Слово. Це так. Він є Слово — Помазане Слово години.

¹³⁷ Тепер зверніть увагу на Нього, коли ми підемо далі. Ми бачимо, що Ісус Навин та Калев. . . І потім з'являється Валаам, пророк-найманець. Що він вчинив? Він переступив через кожне Слово Бога, після того, як Бог показав усе йому. Він представляє сьогоднішню деномінацію. Ми покажемо це всього за декілька хвилин; Датан, хто був він, і ким були всі інші. Отож, Валаам представляв деномінацію. Людина, якій слід було б не. . . слід було б усе прекрасно розуміти. Він знав, що це неправильно. Але що він вчинив після цього? Бог дав йому попередження, та все одно він переступив це попередження. Він був настільки одержимий думками про гроші та популярність, що він зможе належати до них. І отак сьогодні чинять церкви — входять до тієї Всесвітньої Ради Церков. І по всій країні гримлять попередження за попередженням, та ознаки, та чуда за цих останніх днів. А вони все одно прямують туди, люблять бо хвалу від людей більше, ніж люблять Слово Боже.

¹³⁸ В мене є один товариш, який проповідує те послання; один п'ятидесятник, що розповідає людям, старається об'єднати церкву. Каже, що "ми повинні увійти до цього, до цього екуменічного руху". О-о, деякі серед них. . . церква Христа. Багато хто з цих деномінацій навіть і не вірять у народження від діви та в оці всі інші речі, і вони усі належать до цього. Як можуть двоє піти разом, якщо вони не погодилися? Отже, ви сказали "амінь" на це, мені цікаво, як тепер щодо цього: то як же людина може говорити, що вона Християнин, наповнений Духом Святим, і відкидати те, що це Слово є таке саме вчора, сьогодні та навіки? Дух Святий у тобі говоритиме на оце Слово, на кожне Слово: "Амінь. Амінь. Амінь". Коли Слово говорить що-небудь, ти кажеш: "Це є Правда". Амінь! Це. . . бо ти погодився зі Словом. Ти погодився з Богом. Ти й Бог є одно. Бог перебуває у тобі. Ти є Його сином чи Його донькою, робиш з тебе месію для Себе, помазане Слово, що живе у тобі.

¹³⁹ Зверніть увагу, Валаам потоптав оце все. Він був ідеальною деномінацією та ідеальною відповіддю їхньому стилю. Це було те, чого хотів Датан. Це було те, чого хотів Корей. Вони хотіли зробити з цього деномінацію. Сказали: "В нас тут скрізь є святі".

140 Мені все одно, як узгоджено двоє людей можуть йти разом, в них є певна різниця. В нас неоднакові носи. Відбитки великих пальців руки в нас неоднакові. В нас багато чого такого. . . І, при цьому, ми можемо дати кров для іншого, навіть і близнюки, і все одно вони різні. І тоді, бачите, Бог просто бере одну людину у цей хід, а інші вірять цьому.

141 Він створив одну людину, і, від цієї людини — багато людей. Як в Адамі усі вмирають — в Христі усі оживуть. Той проклав один шлях смерті, і усі пішли ним. А Цей проклав шлях Життя, і всі, хто піде ним — мають Життя. Від однієї Людини, не дюжина людей прийшла вмерти. Не потрібно було грішити дюжині людей. Одна людина згрішила одним гріхом. Одна ж Людина виплатила штраф повністю. Не потрібно більш ніякого повзання на колінах, та повторювання “*Радуйся, Марія*”, та оцих усіляких інших речей, та вшановування померлих. Ісус помер, щоб Дар Божий міг бути безкоштовним. Він повністю виплатив борг. Але ви бачите, ми хочемо, щоб у нас в Цьому було ще своє право голосу.

142 Дивіться тепер за цим. Ці хлопці прийшли туди й сказали: “Ну, ти намагаєшся поставити себе пупом землі. Ти думаєш, що є тільки ти один”.

143 І Мойсей був геть вимотаний через нього. Він відійшов, сказав: “Отче. . .”

144 Той сказав: “Відділися від них. Я—Я—Я. . .”

145 “Усі—усі, хто за Бога — підійдіть сюди”. І Він відкрив землю та пожер їх. Це так? Просто подумай про це, брате. О-о, подумати тільки! Чому вони не вірили йому? Чому вони не вірили, що—що—що—що цей Мойсей був їхнім вождем від Бога? Чому вони бажали сперечатися з ним? Постійні скарги та нарікання, коли вони бачили руку Бога та рухалися під. . . І Мойсей. . . Бог вже довів, що—що Мойсей був Його помазаним Месією. Розумієте? А потім якраз. . . Розумієте, глибоко в своєму серці вони хотіли чогось іншого.

146 Що з вами сталося, п’ятидесятники? Декілька років тому ви вийшли з цього безладу, що звався деномінацією, щоб вам стати П’ятидесятниками. Чому ж вам захотілося знову повернутися до цього? Повинна була з’явитися лузга. (Зерна ще не було). Розумієте? Візьміть до уваги, саме так вони й вчинили. Це було в них у серці. Вони повинні були вчинити так.

147 Отож, розумієте, в Датана була думка, що вони усі могли б зробити з цього визначну релігію. Ви знаєте, навіть у апостола Петра виникла така сама думка на горі Переображення. Він сказав: “Давай—но поставимо тут три намети: один для Мойсея, а один для закону, а один для пророків, один. . .”

148 І поки він ще говорив, зійшов Голос, промовив: “Це є Син Мій улюблений. Його слухайте”. Ось коли вони озирнулися назад, — вони побачили самого тільки Ісуса. Він стояв там. Він був Словом.

Це є все, що тобі потрібно слухати — оте Слово. Це є Він за будь-якої епохи. Побач, що Слово каже для тієї епохи, і спостерігай, як Бог помаже Його та піде з Ним. Ось і все.

149 Вони йшли за Полум'яним Стовпом до Обіцяної Країни. Ті, хто пройшов увесь шлях — перейшли, інші — загинули. Зверніть увагу, їм хотілося Слова, змішаного з цим світом. . . через це вони й обмилилися. І, зверніть увагу, що це зробило з ними. Слово. . . Вони прогавили Його, бо вони не хотіли прийняти помазане Слово. Розумієте, повинна бути підробка. . . Перш повинно бути справжнє, щоб зробити з цього підробку. І там вони одержали її, і Бог виявив, що Він був не з цим.

150 Подумайте, як досконало це Слово було їм виявлено, через підтвердження перед ними. Усе, що Мойсей пророкував — збувалося. Те, що його було покликано перевести їх до цієї Обіцяної Країни. Усе, що Мойсей пророкував — збувалося прямо на місці. Жодної помилки в Цьому, в жодному Слові. Якою привілеєм це мало бути: знати, що ви йдете по пустелі. . . І там, після. . . Коли він виклав їм Послання, вони, по-перше, повинні були повірити Цьому. Та після того, як він вивів їх звідти, тоді Бог сказав: “Я доведу їм, що Я є тим Полум'яним Стовпом, який ти зустрів у пустелі”.

151 Тож Він сказав: “Збери їх усіх під горою”. І Він зійшов на верхівку гори Сінай. І Бог почав прорікати громогласно.

152 І люди сказали: “Нехай не Бог промовляє. Нехай Мойсей промовляє. Нехай не. . .”

153 Бог промовив: “Я не буду більш говорити до них отак, але Я підніму їм пророка, який говоритиме Іменем Моїм”. Розумієте? Тож ми бачимо, що це є те, що Бог чинив завжди. Чому вони не змогли побачити того при початку? Бачили оці всі речі, і, потім, ремствували проти Послання, яке вело їх до Обіцяної Країни, яке вивело їх та вело їх до Обіцяної Країни. Але вони все одно. . . вони повинні були ремствувати проти Цього. Подумайте, як досконало. . . як вони могли ходити щодня, ходити з Господом. Що то було за життя, там у пустелі! Вночі. . . Вранці їли манну, яка падала вночі.

154 Знаєте, це стало для них настільки звичним, що вони сказали: “Нашій душі обрид цей Хліб”. Розумієте? І отак і з нами. Я просто думаю про невеличкі групки, які ми. . . якраз у моєму ж скромному служінні, по всій країні. Бачити не тільки зцілення та інше; це було завжди. Зцілення; Бог завжди десь давав вихід зціленню. Колись у Нього навіть Ангол сховався у купальню. І Він. . . усілякі речі. Мідний змії у пустелі. Ви завжди знайдете символи зцілення. (Я кажу не про це). Зцілення — це одне з того, що привертає увагу людей. Будь-хто по жертвує гроші на служіння зцілення. Вони—вони по жертвують гроші на пісенне свято. Та коли справа доходить до бідолашної загубленої душі, вони не стануть цим займатися. Розумієте, хіба це не є близьке до

правди? В нас є усе. . . для бідолашної загубленої душі. Не хочуть мати з цим нічого спільного. Вони дозволять йому дошукуватися чого завгодно. Скажуть: “Ну, все гаразд, він належить до церкви. Це ніяк не зашкодить”.

¹⁵⁵ Але тепер, ми бачимо тут. . . (Будемо підходити до завершення, якомога швидше). Подумайте, як досконало це було. Я проглядаю дні, що ми їх прожили на цій землі. Погляньте, що вчинив Господь Бог. Почав у величних ознаках, та з’явленнях, та чудах, це було на радість нам усім. Потім, дивіться. . . Потім за цим прийшло Послання.

¹⁵⁶ Дивіться, що сталося. Йшов, не просто сам по собі, з людьми, що серед вас. Бачив, як з Небес зійшла група Анголів, струсонули усю землю, просто стали там. І газети писали про це; в той час як це було передвіщено за місяці й місяці до того, як сталося. Він з’явився там, і сказав: “Час близько, вертайся назад. Відкрий Сім Печаток–таємниць, які було сховано протягом усіх реформацій та іншого, виклади це”. Потім приходить проповідь *Насіння змія* та оце все інше, подібне цьому. І що робить духовенство? Замість того, щоб сказати. . . “А Лютер сказав *оце чи отак*”. Вони просто. . . Вони так і не побачать це. Розумієте? Але що за привілеєм це є для нас, хто вірить — щодня ходити у Присутності Бога.

¹⁵⁷ Був там і бачив, як з неба зійшов вихор. Він розколов гору, що була там, де знаходилися ми; відрізав верхівки дерев і тому подібне. І Слово гучно вийшло та струсонуло те місце трічі, промовив: “Дивися, як це піде на Західне узбережжя”. Пішло туди й струсонуло Аляску. І зараз іде по цілому Західному узбережжю. В точності так.

¹⁵⁸ За день до цього я узяв камінь, та підкинув його вгору, та сказав: “ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ: ‘Настала та година — суди прийдуть на землю. Відбуватимуться землетруси та усе інше. І усе Західне узбережжя трясиме, й так далі’”. Дивіться, як досконало. День за днем, усе в точності так, як Він сказав. Як же ми можемо відвернути це, браття? Давайте не знемагати у нашій вірі в Нього.

¹⁵⁹ Там казали: “Хто це такий?” Ми знаємо, хто Це є. Це Ісус Христос такий самий вчора, сьогодні та навіки, Полум’яний Стовп. За часів Мойсея, дивіться, що Він чинив; це виразило у прообразі сьогоднішній Полум’яний Стовп. Він завжди. . . Чому вони не повірили, що Ісус є Слово? В них було хибне тлумачення та розуміння. Точно як вчинила Єва, так чинять тепер і вони.

¹⁶⁰ В такому разі Валаам та його наука була якраз для них. І точно відповідала їхньому стилю. На святі, погляньте. . . На моавитському святі, дивіться. . . О-о, що Він сказав. Дивіться–но сюди, як картина, що є сьогодні, як вона виражається у прообразі. (Я тримаю вас надто довго). Але, дивіться, зверніть увагу, ще трохи, моавитське свято. Розумієте, якщо він, Валаам не зміг

дістати їх там одним способом, тоді він зорганізував їх. Якщо йому самому не вдалося їх проклясти. . . Чим більше він проклинав, тим більше Бог благословляв. Просто продовжували. . .

¹⁶¹ Розумієте, це те, що він зробив з п'ятидесятниками. Декілька років тому, коли ви почали, там говорили: “Ви нікуди не дійдете. У вас нічого нема. Ви, ви згорите. У вас один тільки фанатизм”. Але кожного разу, як вас намагалися проклясти, ви знову зростали. Бог продовжував об'являти Своє Послання. Почавши зі старої Асамблеї, далеко при початку, з Генеральної ради. Потім Він підвів до моменту, коли прийняли Ім'я Ісуса Христа для водного хрищення. Потім одні відплигнули у цей бік, одні — в оцей, а інші зійшли. . . ; організували *оце* й *оте*. Бог продовжував благословляти.

¹⁶² Отож, що ж, той побачив, що не зможе проклясти вас. Розумієте? То що ж він робитиме? Він організує вас. Приведе вас. . . “О-о, ми ж усі є одно, в будь-якому разі”. Розумієте? “Ми усі віримо в одного Бога”. Тож це саме те, що вчинив Валаам. І хіба Юда не попереджав нас про це? Вони заблудили, пішовши дорогою. . . в науці Валаама, та загинули у закидах Корея. Хіба Юда, прийомний брат Ісуса не попереджав нас про це у Біблії? Вони подібні Каїну, від початку, найманці. Тому, хто ходив до церкви, та будував церкви, та—та ставив вітварі, та приносив жертви. Вони заблудили, пішовши дорогою Каїна. Вони побігли стежкою Валаама та загинули у закидах Корея. Юда викладає усе це повністю, точно як робимо й ми сьогодні вранці тут перед вами, як ми й робили це. Оце все викладається там.

¹⁶³ Вони загинули у закидах Корея. Просто подумайте про те, яким згубним це було. Просто подумати про те, що той Корей. . . Розумієте, він сказав: “Отож, ми усі підемо на свято. Ми усі є одно”. Моавитяни вірили в Бога. То були діти Лотової доньки. Розумієте? “Ми усі віримо в одного Бога”. Фундаментально вони були цілковито праві. Дивіться на тамтешнього Валаама, настільки ж фундаментальний, як і будь-який сьгоднішній порядний баптист чи пресвітеріанин. Він прийшов туди, а там стояв Ізраїль, той позаденомінаційний. . . Ті були певною країною. Ізраїль не був країною. На той час то був певний народ. Минув якийсь час, і вони не захотіли йти Божим шляхом. Їм захотілося стати як і усі інші народи. Ось коли вони зазнали поразки. Та допоки вони хотіли залишатися з Богом, все було гаразд.

¹⁶⁴ Валаам вийшов, він поглянув, сказав: “Ну, як же! Я знаю, що один з їхніх служителів одружений на жінці іншого чоловіка”. Оці всі інші речі, о-о, звичайно ж, у них доволі такого. Він забув почути крик Царя у таборі. Він так і не побачив тієї розбитої Скелі й того мідного змія, що висів там, на викуплення. Він не усвідомлював того, що вони не були прив'язані ані до жодної організації. Вони були прив'язані до Божого Заповіту й ішли у цьому. Розумієте? І Валаам сказав, фундаментально: “Збудуйте

мені сім вівтарів”. Це було те, чого вимагав Єгова. Це було те, що було в Єгови і там, і тут. “Добре, покладіть на це сім телят”. То було те, що робили й там у тому таборі. “Покладіть мені на це сім баранів, бо колись має прийти Месія”. Гаразд.

165 Бачите, фундаментально були праві й ті, й ті; фундаментально. Бачите? Але одного дня, коли він побачив, що не зможе дістати його цим, він сказав: “То якби нам просто організуватися разом”. І саме там вони й вчинили свою помилку.

166 І саме там вчинили свою помилку й п’ятидесятники, в точності; коли вони, як і уся решта церков, знову організувалися. Я не є вашим ворогом. Я ваш брат. Колись ви дізнаєтеся, що це є правда. Може, знадобиться трохи часу, декілька обертів сонця, та колись ви побачите, що це є правильним.

167 І тоді наука Валаама вразила їх точно. . . Це було те, чого вони хотіли. “Ми усі є одно”. Розумієте? Тож вони пішли туди. З ними пішли усі їхні пророки, усі інші. І, там на святі, той сказав: “Та ми ж усі віримо, що Бог є один. Давайте так вірити”. Якраз те, чого шукатимуть і ті, в точності.

168 Отож, в той час як методисти та баптисти навряд чи зможуть зійтися разом через свою організацію, та коли з’явиться головна організація, що ми усі без перешкод зможемо зійтися разом. “О-о, — скажеш ти, — п’ятидесятники ніколи таке не приймуть”. Не приймуть? Що ж вони вчинили нещодавно у Міссурі? Почитайте газети, точно. Розумієте? Не приймете? Ні, не ви, п’ятидесятники, не ви, люди; але справа не у вас, це та верхівка, що рухає вами. Це є та голова, що ворочає вами. Правильно. Не йдіть з цим. Тримайтеся подалі від цієї речі, то є клеймо звірини. Вивільніться від цього якомога швидше. Розумієте? Це є церковн-...Ота керуюча верхівка — ось що здійснює це рухання.

169 Ми ніколи б не пішли та не вели б війну з Німеччиною чи з кимось іще. Якби це...деякі з цих великих політиканів виступають тут, щоб понавилити нових гармат та почати...Я не хочу грошей з...грошей з крові моєї дитини, якій потрібно буде піти туди та вмерти за це. Розумієте? Але, чим це є — то є справа рук політики. А увесь цей світ контролюється дияволом. Це те, що сказав Ісус, в точності. І в ньому ніколи не буде ладу, аж поки не настане Тисячолітнє Царство, коли Ісус прийде та візьме владу. Але зараз ми маємо ці біди. (Буду поспішати, щоб ми зараз могли закінчити).

170 Саме те, чого шукали. . .саме воно. Це було саме те, чого вони хотіли. Перемога сатани на моавитському святі. В нього буде ще одна. Він вловлює їх усіх так само. Чекайте...Несподівано! Просто подумайте, що вони вчинили. Те саме, що й було. Для того, щоб здійснити це, не потрібно було довжелезних довгих трьох чи чотирьох років. Вони. . .фальшивий пророк, муж, що переступив

Слово Боже. . . кожне попередження, яке Бог зсилав по усій країні та говорив їм: “Виходьте з цього! Виходьте з цього! Виходьте з цього!” Вони не зроблять цього. Вони залишаться там.

¹⁷¹ Вони ігнорують Слово Боже, ігнорують Слова, ігнорують ознаки, ігнорують те, що оточує нас. І йдуть просто далі: “В нас все одно це буде. Ми йдемо до мети. В нас обов’язково це буде. Ось і все. Ми усі є одно”. Бачите диявольську дурість? Це те саме, що вчинили оті на нікейському святі, у Нікеї, у Римі. Ті зробили з цього організацію, і саме це й сталося. Сатана провів нікейське свято. О-о, подумати тільки! І з тієї самої пори. . . Послухайте, я збираюся сказати тут зараз дещо важливе. І ви, на плівках, хто хоче сперечатися стосовно цього, сперечайтесь самі з собою, та з історією, та з Біблією, розумієте, але не зі мною.

¹⁷² Послухайте! Щоразу, як Бог посилає посланця та починає Послання. . . І коли ота церква, коли ота група людей переходить до деномінаційного свята. . . Ось де вони роблять це. Ось де зробили це ви, Асамблеї. Ось де зробили це ви, хто вірить у Єдиного Бога. Ось де зробили це ви, усі інші — на вашому деномінаційному святі, з головою кинулися в те саме, що Бог прокляв від початку. Це в точності є Правда. Будь-коли, як у церкви було пробудження. . . За часів Лютера, тоді. . . Що сталося? Методисти. . . протягом усіх епох. . . Цвінглі, Фінлі, Фінней, усі інші, коли в них було пробудження, що вони з цим робили? Знову обертали це на деномінаційне свято та вповзали до усіх інших, чіпляли на вас клеймо, як і інші. І тоді ви одержували групу людей, що контролювали вас. Святий Дух не може рухатися далі. Це в точності. . . Почни проповідувати що-небудь, чому навчав Біблія, подібно як. . . і деномінація не повірить цьому; тебе виставлять за двері. Спробуй хоч раз, і побачиш, чи так це, чи ні. Ти побачиш, що це є Правда. Розумієте, на деномінаційному святі, щоразу, як їх кликали туди, на оте валаамове свято — з’являлися проблеми. О-о, Лютер, Уеслі, п’ятидесятники та усі інші є жертвами цього.

¹⁷³ Зверніть увагу, якраз тоді, аллілуя, коли Мойсей вийшов вперед та сказав: “Хто за мене та за Бога?” Амінь! Якраз тоді левит витяг свого меча, та пішов по табору, та насмерть забивав кожного, хто був пов’язаний з цим. Амінь! Усіх; кожного чоловіка, який мав жінку-моавитянку, їх вбивали разом. Нині настала ця година. Де той муж? Де Ааронові сини, ті з священства, що воліють витягти Слово Бога, цей гострий обосічний Меч? Сказав: “Хто стане за мене й за Бога?” Де він? Можна запрошувати, запрошувати, але ніхто не відізветься. Розумієте, що я маю на увазі? В нас нічого не вийде. Ми просто. . . Щось неправильно. Зверніть увагу, вони були. . . Якраз тоді Мойсей встав та сказав оце все.

¹⁷⁴ Зверніть увагу, їхній гріх, який вони вчинили там, коли деномінізувалися з Моавом та стали з ними одним тілом. . . Той гріх так і не було їм пробачено. Я ще хвилинку затримаюся на

цьому. (Вже пізно, але ще хвилинку). Їхній гріх так і не було їм пробачено. Жоден з них так і не дійшов до Обіцяної Країни. Ісус сказав, у. . . Прошу вибачення. Святого Івана 6, Ісус сказав; у Святого Івана 6, коли там сказали: “Наші батьки їли манну у пустелі” . . . То були п’ятидесятники. Брате, вони їли манну, в них було дещо справжнє.

175 Ісус сказав: “І вони, кожен — мертві. Вони загинули. Вони Навічно втрачені”. Їхнього гріха так і не було їм пробачено. Що вони вчинили? Вони порушили свій заповіт з Богом та організувалися з Валаамом, з цим пророком-найманцем, який не хотів прийняти Божого застереження; не хотів прийняти Слово Боже; не хотів приймати від Бога нічого. Але він твердо вирішив звести їх усіх в одно. Чи бачите ви дурість? Я міг би надовго затриматися на цьому, але, я—я думаю, до вас це дійшло. Розумієте? Зверніть увагу, їхній гріх так і не було їм пробачено ніколи; жодному з них, хто жив у тих благословіннях, та їв ту манну, та усе інше.

176 Коли справжнє правдиве Послання підійшло до відкритого показу, його організували. “Ми об’єднаємося з моавитянами. Вони — сильна організація, сильний народ. Ми ж навіть не. . . Ми ж навіть не народ. Ми просто попереодружуємося один з одним, і—і тоді в нас усе буде гаразд. Ми будемо з ними”. І це так і не було пробачено; ніколи, ніколи не було їм пробачено.

177 Ісус сказав: “І вони, кожен — *мертві*”. Перекладіть це слово з єврейської чи грецької, хоч з якої, чи навіть з англійської, воно означає — “Вічне відокремлення”; навічно втрачений. Це так.

178 О-о, так, вони бачили чуда. Вони бачили помазане Слово. Вони їли манну, що сходила з Неба. Вони насолоджувалися благословіннями викуплення. Вони бачили, як вдарена Скеля видала Свою воду. Вони пили від Неї. Вони були особисто знайомі з Цим. Та коли дійшло до порушення того Слова. . . Не забудьте цього ніколи! Коли Ісус сказав: “Я та Мій Отець є одно”, — не сказав, що там трое. А? Коли оці всі інші фундаментальні основи Писання. . .

179 Якось увечері до мене прийшов один чоловік, показати мені, в чому я неправий, тобто, поговорити про трійцю. В мене є тисячі хороших друзів, які вірять у трійцю. Вони перебувають у тому Вавилоні. В тому Вавилоні є також багато моїх друзів, які вірять у Єдиного Бога. Розумієте? Але що ж сталося? Він сказав: “Справа у термінології, Брате Брангаме. Ви вірите у трійцю?”

180 Я сказав: “Звичайно ж”. Я сказав: “Я ловлю вас на слові — термінологія”. Я сказав: “Як ви вірите у це?”

Він сказав: “Я вірю в одного Бога”.

Я сказав: “Правильно робите”. Розумієте?

Він сказав: “Я вірю, що Бог є один, і три особи у Божестві”.

Я сказав: “Ви, часом, не є студентом БЮЛА [Біблійний інститут Лос-Анжелесу.—Прим. перекладача]?”

Він сказав: “Так”.

181 Я сказав: “Схоже на те”. Я сказав: “Це є не дуже добрим свідченням про вашу освіту”. Я сказав: “Три особи й один Бог?” Я сказав: “Згідно Вебстеру, має бути особистість, перш ніж може бути особа. Ви вірите у трьох богів, містере”. Ти не можеш бути особою, не будвши особистістю, бо потрібна особистість, щоб була особа.

182 Тож вони кажуть. . .Він сказав: “Ну що ж, містере Брангаме, ви знаєте, цього не можуть пояснити навіть богослови”.

183 Я сказав: “Це в точності так. Слово приходить не до богослова”. Угу. Я сказав: “Біблія уся зав’язана на Об’явленні — ‘На цій скелі побудую Я Свою Церкву, і брами пекла не зможуть Її подолати’”. Розумієте? Амінь, отак от. Розумієте? Але, потім, коли справа доходить до отого всього. . .Ох, подумати тільки. . .

184 Зараз ми хочемо поквартитися та пошвидше закінчити, якщо зможемо. Мені доведеться пропустити деякі з цих місць Писання та нотаток, розумієте. Отож, зверніть увагу, їм так і не було пробачено те, що вони вчинили. Що ж вони робили? Вони насолоджувалися благословіннями. Не забудьте цього. Я збираюся повторити це ще раз. Їм це так і не було пробачено. Пам’ятайте, ця плівка йде по всьому світу. Розумієте? Її прослуховують в таборах у Африці, Індії, по всьому світу; перекладають на різні мови; і у різних таборах, у різних місцях. Цей гріх так і не було пробачено ніколи. Який? Вони. . .

185 Ти скажеш: “Ну, благословен Бог, я—я робив оце. Я—я—я вчинив оце. Я їв Небесну манну. Я. . .”

186 Так, і вони теж їли. І Ісус сказав: “Вони, кожен — мертві”. Та коли дійшло до точного Послання, коли вони не повинні були порушувати того Заповіту з іншим народом. . .Бог був за сегрегацію, і Він відділив той народ, і їм не слід було мати нічого спільного ні з ким іншим, не одружуватися ні з ким. І справжня, істинна Церква й Наречена Христова поєднана з Христом, котрий є Слово. І ви не одружуйтеся ні з якою організацією, ні з якою деномінацією. Залишайтеся точно з Христом і тим Словом, як одна окрема особа. Вчинити таке — це Вічне відділення від Бога. Я сподіваюся, що це доходить до кожного.

187 Отож, у нашому тексті, було наближення свята Пасхи. То був жахливий час. Люди спали зовні попід брамою. Так бувало кожної Пасхи. Вони були зовні, лежали на землі. Усі заїзди були заповнені, та усе інше. То була Пасха. Були великі очікування. Повітря було наелектризоване. (Отож, ще п’ять хвилин, і я зникну звідси, як Господь зволить, чи десять). Усі були в напруженні.

188 Дивіться, там було три класи людей. Розумієте, було велике очікування. Вони знали, що цей дивний муж іде на це свято. Деякі з них *любили* Його; вони вірили Йому. Деякі з них *ненавиділи* Його; Його ненавиділи майже всі. І, з тієї причини, що одні любили

Його, а інші ненавиділи Його, тая людина, що поміж, *не знала*, що робити. Розумієте? Вони не знали. Зверніть увагу, всі були у напруженому очікуванні. Хтось говорив: “Коли Він встане там, кажу вам, ми кинемо Йому. . . Ми влаштуємо Йому перевірку Словом. Ми поставимо Його там перед первосвященником. Побачимо, яка Його мудрість проти Кайафіної”. Він вже довів це. Розумієте?

189 “Але ми вчинимо ось що: ми побачимо. . . Я знаю, що деякі з цих визначних керівників візьмуться за Нього. Слухай, вони вивернуть цього хлопчиська навиворіт. Вони дадуть Йому зрозуміти, хто Він такий, коли ті почнуть чіплятися до наших священників. Слухай, вони знають, що вони роблять. Вони кмітливі люди. Вони знають, що вони роблять”.

190 Інші казали: “Цікаво, що все-таки зроблять з тим хлопчиною”.

191 Інші говорили: “О-о, я чекаю на Його прихід. З Ним Бог. Він є оте Слово. О-о, я так—я так хочу побачити Його”. Розумієте? О-о, вони розділилися. Отож, розумієте, ті, хто знав Його та вірив Йому, вони б знали, біля якої брами чекати. Розумієте? Вони знали, котрою дорогою Він іде. Чекування було превелике, але, знаєте, побачило Його не дуже-то багато. Розумієте, багато хто не побачив Його. Отак і сьогодні.

192 Деякі говорили: “Він хороша людина. О-о, в Ньому нічого поганого. Скажімо, як Наполеон, Вашингтон, Він був хорошою людиною. Але, о-о, як вчитель, ні, ні”.

193 Деякі говорили: “О-о, Він хороша людина. О-о, Він—Він просто геть заплутався, ось і все. Він хороший хлопчина. Ніхто не зможе сказати про Нього нічого поганого”.

194 Інші казали: “Ні, Він—Він диявол. Я можу сказати вам, що—що там оце читання думок на відстані та усе інше, це—це є фальшиве пророцтво. Це суперечить нашому віровченню. Ні у що таке не вірте”.

195 А інші сказали: “Слава Богові, Це Бог. Я знаю Його. Я бачу”. І вони чекали. Отож, ми сьогодні знаходимося точно в такому ж стані, але те саме — помазане для цієї години Слово; Лаодикійська епоха церкви.

196 Отож, ми збираємося завершувати, сказавши ось що. (Всього хвилинку). На Нього чекали три класи. Отак і сьогодні, це так, три. Зверніть увагу. Віруючі вигукували. Розумієте? Розумієте? Його служіння стало причиною того, що одні Його полюбили, інші зненавиділи, а ще один клас — задавався питаннями. Розумієте? Його служіння. . . Дозвольте мені процитувати це ще раз. Його служіння, яким вже воно там було. . . Нам відомо тепер, То було Слово. Але Його *служіння* стало причиною того, що одні люди полюбили Його. Їм було призначено так зробити. Розумієте, вони повірили цьому. Вони узріли це. Не було вже більш. . . Коли

Натанаїл прийшов туди, і—і Він сказав йому, що той вчинив *отак*, він сказав: “Рабі, Ти — Син Божий. Ти — Цар Ізраїлів, в мене в розумі жодних питань”.

197 Симон був там, сказав: “О-о, Андрію, я не піду туди. Я вже чув про все це”.

198 “Але, — Андрій, — тобі слід піти. Тобі слід піти, просто сходити зі мною один раз”.

199 І коли Він перебував там, Ісус побачив, як той іде, ви знаєте, підходить. Сказав: “Твоє ім’я — Симон. Ти син Йони”. Не було більш ніяких питань. Розумієте, все було вирішено. Вони побували там. Вони повірили цьому. Вони узріли це. Вони знали, що Месії належало виконати саме це, коли Він прийде.

200 Він повинен був бути Пророком, бо Мойсей сказав: “Він буде Пророком”. А ті нерішучі вже чотириста років сиділи без пророка. Завжди, у кожній епісі потрібен був пророк, щоб виправити це. І ось Він з’являється там.

201 Для них не було ніяких питань. Вони чекали там з пальмами в руках — “Він скоро буде тут”. Очікували!

202 Усе місто у напруженні. Говорили: “Там попід брамою зібралася згряя фанатиків”.

203 Ще хтось говорив: “Цікаво, що Він чинитиме, коли Він прийде сюди. Знаєте, якщо насправді, я—я вважаю, що Він шарлатан. Я вважаю, в Нього є кроляча лапка, якою Він тре Собі вухо, знаєте, чи щось подібне цьому, ви знаєте”.

204 І, подібно як кажуть сьогодні: “О-о, це якесь читання думок на відстані. Це—це є щось таке. . .” Вони можуть знайти відмовку на все.

205 Інші казали: “Це диявол. Залишайтеся на цій половині міста. Не майте з цим нічого спільного. Не допомагайте на тому зібранні. Не ходіть туди, розумієте. Ми не будемо мати з цим нічого спільного”. Три класи людей.

206 Тепер дивіться. Тепер, ось Він в’їжджає до міста. Ідеально точно те, що, як сказано у Слові, Він зробить. Їде на осляті, в’їжджає до міста. Ті, хто не дивився на вірвчення, не дивився на Храм, не дивився на оце все інше, не дивився на священників, що там вони скажуть. Ті, хто вірив Йому — вони стояли там з пальмами в руках. Просто чекали на перший знак. Між ними не чуто було: “Хто це їде?” О-о, ні! Вони знали, Хто їде. Вони знають, що сказано у Слові. Розумієте? А інший клас, бачите їх там у місті? І потім, коли вони почули цей шум — “Осанна Царю! Осанна Царю, що йде в Ім’я Господнє. Осанна! Осанна!” І усе це вигукування. . .

207 Священики повибігали, щоб побачити, що там за релігійне заворушення. І люди говорили: “Хто це такий?” Задля чого вони там були, друзі? Задля релігійного свята! Той Бог, що заповів їм проводити те свято, сказав їм, що Він з’явиться там саме таким чином, а вони вигукували: “Хто це такий?”

208 Часи не змінилися. Люди за своїм складом такі самі, як і тоді. У Євреям 13:8 сказано: “Він є такий самий вчора, сьогодні та навки”. Тепер я завершуватиму, сказавши ось що: це питання більше не до них. Вони питалися: “Хто це?” Але у 1964 році питання стоїть ось яке: “А по-вашому, Хто Це такий?” Для чого все це? Чи зупинилися ви, щоб дослідити Писання? Хто, на вашу думку, є Оцей? Чи є це читанням думок на відстані? Чи є це якимось дикунством звідкись з якоїсь пустелі, подібно як говорили там: “Іван — це якийсь чоловік, дикун, топить там людей у воді”. В той час як Ісає сказав, що він прийде, передвісник, Малахія сказав, що він з’явиться там, в точності. Інші пророки говорили: “Цей пророк підніметься там, щоб передвістити це”. І ось він з’явився.

209 Вони говорили: “Це дикун. Тримайтеся від нього подалі. Зрозуміло? Не майте з ним нічого спільного”. І ось приходять Месія, ідеально точно як сказано у Писанні — “Що Він в’їжджатиме до міста на сині ослиці. Лагідний та покірливий, на сині ослиці, в’їжджає до міста, щоб здійснилися Писання”. І ось люди знову на релігійному святі, як у Валаама, на релігійному святі, кажуть: “Хто це такий?”

210 І сьогодні, місця Писання, що обіцяні для цієї години, друзі, Це здійснювалося просто поміж нами, година за годиною. Хто, на вашу думку, Це є? Давайте-но дослідимо Це, коли схилимо наші голови.

211 Любий Боже, ми усі розмірковуємо серйозно, глибоко, бо ми повинні так робити. Усе в Твоїх руках, Господи. Ми бачимо Тебе, величного Царя. Ми бачимо Твою обіцянку Слова. Ми багато років чекали на це, що настане цей величний час, в якому ми живемо нині. Ми бачимо Твоє помазане Слово у Твоєму народі, що живе Ним — в точності те, що, як Ти сказав, відбуватиметься. Ми бачимо там групу сатани, помазану. І ми, по всій країні, виявляли Це у прикладах, там і тут по всьому Слову, щоб жоден камінь не залишився неохопленим. Я не знаю, кого Ти призначив до Життя, Господи. Знати це — то не моя справа, це Твоя справа. Але зрушувати з місця кожен камінь — це моя справа. Боже, допоможи мені, допоможи іншій людині, яка повірить цьому. Зруш з місця кожен камінь, Господи, щоб з тих, кого Ти призначив, не залишилося нікого, хто не почув би це.

212 Ми хочемо побачити Твій прихід, прямо у нашому поколінні, Господи. Ми віримо в це. Ми віримо, що—що буде іще одна Вербна п’ятниця; Страсна п’ятниця й Вербна п’ятниця. Розп’яття для Твоєї Церкви, але наше торжество, коли Ти в’їжджатимеш.

213 Ми молимо, Боже, щоб Ти благословив сьогодні Свій народ. Благослови цю невеличку церкву. Благослови цього дорогого пастора та його сина тут, Брата Аутлоу та—та його сина; і Джиммі старшого, і молодшого. Благослови кожного, хто присутній тут.

214 Боже, нехай не буде так, що ми прийшли сьогодні вранці сюди. . . Нехай я. . . Я приїхав з Тусону не для того, щоб просто. . . Якщо в мене була привілеція говорити до когось з людей, Господи, це—це було для того, щоб прославити тільки цю Особу, про яку люди питалися, хто то такий. Вони знають, що людина не може вчинити таке. Вони знають, що знати оці всі речі — це поза межею людських здібностей. Але люди кажуть: “Що то таке?”

215 Господи, ми знаємо, що Це є Ти. Це Ісус Христос в особі Духа Святого. Він є Дух Святий. “Від Бога Я прийшов. До Бога Я йду”. І ми бачимо поміж нами величний Полум’яний Стовп, Господи. Те саме, що бачили й ті у першій частині Біблії з Мойсеєм. Ми бачимо Його у середині Біблії, коли Павло прямував до Дамаску. Ми бачимо Його. І ось, наприкінці часу ми знову бачимо Його. Три — це підтвердження. Кожного разу Він був Посланням.

216 Боже, нехай чоловіки та жінки не тримаються більше за традиції та віровчення. Але нехай вони вивільняться від цієї речі, повністю віддадуть своє життя Богу та віритимуть; не покладатимуться просто на теорію та людські справи, але довіряться Живому Богу. Поки тривають ці свята, все ще лунає крик: “Хто це такий? Що то таке? Для чого все це?” Релігійні люди кажуть те саме. А Це є той самий Господь Ісус, що зробився тілом у Своєму народі, помагає Своє Слово для Нареченої. А вони не можуть зрозуміти Це. Вони настільки віддалилися Лаодикії, що не розуміють, що То все таке. Але пророк сказав: “Увечері з’явиться Світло”. Тож нині ми чекаємо на Нього, Господи. Прийди, Господи, благослови кожного.

217 Отож, зі схиленими головами та серцями. Ви вірите, що це є Правда? Вірите? Просто підніміть свою руку, скажіть: “Я справді вірю, що це є Правда, що ми живемо за останніх днів. Ми зараз тут, і я вірю, що в нас настільки перекручено. . .” Ви були на нещодавньому зібранні, коли пшениця, стебло. . . Візьміть до уваги, в нас слідом за цим не з’явилося жодної організації. Я увесь цей час приїжджав сюди до вашого пастора, з року в рік. Звичайно буває так, що два чи три роки — і організовується. Цього разу не організувалося. Воно не може. Лузга відділилася від Цього, але подальшого просування вперед не буде. Пшениця, це служіння повернулося до того, як було напочатку. Це Ісус Христос поміж нами, друже. Не якась людина, але Людина Христос Ісус, що живе в нас та хоче бути частиною у тобі, і щоб ти був частиною Його. Чи приймеш ти Його сьогодні?

218 Чи є тут хто з присутніх, який ще не прийняв хрищення Духом? Отож, ти скажеш: “Брате Брангаме, кажу тобі, я одного разу вигукував”. Це вельми добре. “Я колись говорив мовами”. І це теж є вельми добре. Але, все ж таки, це не те, про що я говорю. Як ти можеш вигукувати, й говорити мовами, й відкидати Слово? Доказом Духа Святого є вірування Його Слово. Завжди у кожній епісі було так — чи здатен ти прийняти Слово. Ті священники обігнали б Ісуса на мільйон миль, коли йшлося про плоди Духа:

спокійні, та мирні, та покірливі, лагідні. Він же шматував церкви, тусав їх; та виривав людей, а тих називав “зм'яями у траві” та повсякому. Розумієте? Але Він був тим Словом. Він був тим Словом. Ось і все — вір Богу. Бог — це Слово. Вір Йому.

219 Якщо ти так і не прийняв ще Християнського хрищення — ось басейн. Ти так і не прийняв ще справжнього Духа Святого, який дає тобі пізнати, що кожне Слово Бога є Правдою; скажи “амінь” на Це та вір Цьому всім своїм серцем, і тоді ти зможеш прийняти Його сьогодні вранці. І тоді ти не питатимешся, Хто це такий, який дає людям поводитися так, як вони поводяться. Ти знатимеш, що Це таке. Якщо ти не маєш того переживання, чи скажеш ти: “Брате Брангаме, згадай мене у своїй молитві, а я підніму свою руку”? І скажи: “І я—я...” Благословить вас Бог. Благословить Бог вас, вас, вас. Благословить вас Бог, це чудово. Благословить вас Бог, чудово.

220 О Боже, коли ніжно лунає музика... О-о, Він є чудовий! Авжеж. “Радник, Князь Миру, Сильний Бог, Вічний Батько”. Я молю, щоб Ти дав цим людям, Господи. Я можу тільки молитися. Це все, що я вмю робити — прохати за них. Вони підняли свої руки. Я роблю, як я обіцяв їм — я молю, щоб Ти дав їм це величне переживання; не просто лише якісь емоції, але справжнє переживання; зустріти Бога, подібно як було з Мойсеєм там на тому місці у Славі-Шекіна; і не тільки там, але щоб ніколи не відвернутися від того Слова, щоб іти з Ним до Обіцяної Країни. Боже, даруй це усім та кожному, цього ранку.

221 Тут поміж нами сьогодні є хвороби, Боже. Ми молимо, щоб Ти зцілив це. Уздоров кожного хворого, кожного, хто перебуває у потребі. Даруй це, Господи. Нині вони Твої. Я віддаю їх Тобі в Ім'я Ісуса. Амінь.

222 Прошу пробачення, я стою тут вже дві години. Але, дивіться, у вас є весь вечір. Ви можете піти додому, та відновити сили, та трохи здрімнути. Але не забудьте того, що я сказав вам. Я говорив вам від широкого серця. Я знаю, що це видається дивним. Декілька років тому я приїжджав сюди до Феніксу, до вас, люди, для удоровлення хворих молитвою віри. Я так і не роз'яснив цього, не хотів роз'яснювати це. Я просто спостерігав та бачив, що чинили люди, просто спостерігав за тим, як піднімаються наслідування та інше. То була важлива річ для мене — спостерігати за цим.

223 Але нині я приїжджаю до вас з Посланням, яке підтвердила та ознака. Що вчинила церква. . . Ні, це так і не деномінізувалося. Але що сталося з деномінаціями після цього пробудження? Що вони вчинили? Вони подалися прямо до Лаодикії. Мільйони, та мільйони, та мільярди доларів вливаються у це, і просто. . . і вона стала великою та багатою, і вона буде будівлі вартістю та мільйони доларів і все тому подібне. А прийняти Послання? Нізачо. Вони відкидають Його. Що це таке? Лузга, що відлітає від пшениці. Отож, з пшеницею повинно бути так, щоб їй полежати у

Присутності Сина, щоб обернутися на золоте зерно повної Євангелії для Хазяїна. Чи повірите ви Цьому? Хто ж, однак, Це такий? Хто Це? Чи може Це бути людиною? Чи може Це бути якоюсь церквою? Чи може Це бути якоюсь деномінацією? Це є Ісус Христос, такий самий вчора, сьогодні та навіки. Чи вірите ви Йому?

224 Я хотів би знати, як щодо коротенького поклоніння після отакого от ріжучого Послання... Сестро, як щодо того, щоб награти нам, з цим невеличким хором тут — “Я люблю Його”. Чи знаєте ви цю стару пісню?

Люблю Його, люблю Його,
Бо Він перший полюбив мене,
Викупив мені спасіння
На холодній, темній Голгофі.

225 Ви заспіваете її разом зі мною? Тепер, усі разом, просто в поклонінні. Просто—просто вклоняйтеся зі мною.

Люблю Його. . .

Отож, пам’ятайте, подібно як і з телебаченням, Він перебуває у вашому приміщенні.

Бо Він перший полюбив мене,
І викупив мені спасіння
На Голгофі.

Чи усвідомлюєте ви, що це означало? Чи здатні ви? Чи осягаєте ви глибини цього — того, що Він вчинив?

Люблю Його. . .

Я не бачу Його, але Він тут. В мене тут всередині є невеличкий радіоприймач, невеличкий прилад, який загорається у мене в серці. Я знаю, що він відображає Його. Він тут.

. . . полюбив мене,
І викупив мені спасіння
На Голгофі.

226 Отож, я хочу, щоб ви зробили ось що, поки ми наспівуємо її без слів. Отож, ми заплутаємося, коли дивитися на те, ким ми були. Пам’ятайте, мої предки були католиками. Розумієте? Отож, ми тут усі змішана група, але ми зараз вийшли зі всього цього. Ми належимо Христу. Ми Його. Отож, поки ми співатимемо це, давайте—но повернемося та просто потиснемо руки. Не треба підніматися. Просто скажи: “Благословить тебе Бог, брате. Благословить тебе Бог, сестро”, — поки ми робитимемо це, просто у справжній Християнській атмосфері. Я вірю, що Бог любить, коли Йому вклоняються. Адже так, як ви вважаєте? Вклоняйтеся Йому. Він. . . Бог — це об’єкт поклоніння. А ми хочемо вклонятися Йому. І як ми робимо...? Любіть один одного. Бажайте обходитися один з одним... “Як ви вчинили оцим ось — так ви вчинили й Мені”.

227 Давайте—но зараз проспіваето це, та—та потиснемо руки один одному, та будемо вклонятися з . . .

. . .бо Він . . .

Благословить вас Бог.

О-о, люблю Його, люблю Його,
 Бо Він перший полюбив мене,
 І викупив мені спасіння
 На . . .

228 Мені цікаво, чи палає це у вас у серці? Чи є там всередині дещо таке, що просто—просто дає справді добре відчуття? Знаєте, таке відчуття, що ти міг би просто немовби як узяти Це сюди та міцно обняти Його. А? Чи є у тебе в серці таке відчуття? Якщо ні, друже, будь обережний. Ти на небезпечній території, розумієш, якщо там всередині нема справжньої любові, чогось такого — “Я люблю Його”. Не просто пісня, але реальність. Він перший полюбив мене. Де я був би, сьогодні. . . Мені п’ятдесят п’ять років. Моєму життю скоро прийде кінець. Розумієте? І що я . . . Викупив мені спасіння. . . Брате Троу, що б ти. . . ? [Якийсь чоловік говорить у зібранні.—Ред.]

229 Ви чули те свідощтво — “Спасений”.

Спасений — силою Його,
 Спасений — для нових висот!
 Повноцінне життя та радість,
 Бо я є спасений!

230 Як ви дізнаєтєся? Мій Дух свідчить разом з Його Словом, що я перейшов від смерті до Життя.

231 Дякую вам, любі Християни. Це пішло мені на користь. Мені подобається приїжджати в отаке ось місце, де ти почувашся як вдома. Мені важко від’їжджати. Думки все снують у мене в голові, дивлюся на того годинника; і—і бачу, як моя донька сидить там, хитає на мене головою та опускає отак додолу очі; і—і мій син, сидить отут, каже: “Чого—чого ти тут затримуєш?” Я не знаю. Мені просто подобається спокійно присісти. . . ви розумієте. Я не знаю. Мені подобається спілкування. Ви знаєте, в мене не дуже-то багато місць, де я маю його (вам це відомо), і їх дедалі стає все менше. Але я знаю, що я наближаюся туди. Розумієте? І колись я відпроповідую свою останню проповідь, востаннє закрию Біблію. І тоді я звершу невеличку мандрівку. Приходьте, відвідайте мене як-небудь, коли я звершу її. Приходьте, і ми присядемо навічно, та поговоримо, як казав Брат Карл, та житимемо вічно.

232 Отож, слухайте—но, друзі, я збираюся попрохати вас про дещо таке, що, я хочу, щоб ви це зробили. Отож, я протримав вас без обиду. Розумієте? І ось, якийсь час тому Брат Аутлоу зробив дещо. . . Він дуже рідко робить що-небудь таке, що мені не подобається. Але—він зібрав для мене приношення, отак. Я хотів

би, щоб хто-небудь пройшов туди, та взяв оті приношення там ззаду, та став біля дверей. І ви підіть, візьміть це та заплатите за свій обід. Це подарунок від мене, вам же. Розумієте? Зробіть так. Розумієте? Це буде чудово. Він приємна людина. Він постійно. . . Він ніколи. . . Ще ні разу не було так, щоб я їхав куди-небудь чи що-небудь таке, і щоб він—він не виявив бажання мені якось допомогти. Він такий.

²³³ Тут є деякі люди: я—я боюся називати їхні імена, це може образити їх. Був один дорожочинний брат, який тільки-но відійшов у Славу, відійшов рано. Його бажанням. . . Він знав, що я люблю ліси, тож він хотів купити мені джип. Я не давав йому це зробити. І потім, після того, як він відійшов, його дружина захотіла зробити це, і я не дав їй зробити так. Але усі інші хлопці зібралися та прийшли сюди. . . І—і до цієї церкви ходить іще один брат, сказав: “Брате Брангаме, я виготовляю літні авто”. Знаєте, легкі відкриті екіпажи; тобто, те, що називають *мотоєкіпажи*. І сказав: “Я зроблю вам такий”. Я не давав йому. І знаєте, що вчинили ці хлопці? Вони об’єднали джип та літній мотоєкіпаж. Я ще ніколи не бачив нічого подібного.

²³⁴ З зібрання у Тусоні того вечора, вони пригнали його на мое подвір’я, й було сказано: “Це подарунок від людей з Феніксу”. Розумієте, навіть себе не включили, просто сказали: “О-о, це від нас усіх, отак”. Це є. . . О-о, я—я просто знаю, якщо я колись попаду на Небо, я житиму з такими-от людьми. Це для мене так багато значило, розумієте, просто що-небудь таке; оці невеличкі. . . дещо таке.

²³⁵ Від цього в мене такі почуття й до Брата Аутлоу тут. Каже: “Ну, Брате Брангаме, я ж просто. . .” Приходжу сюди до когось. . . просто переходить до такого, що люблю вас, та заговорюся з вами, заговорюся про Ісуса. І—і люди з. . . Що ж, ви знаєте — “Птахи за оперенням”. Знаєте, їм досить-таки подобається злетітися та обговорити різні справи, поспілкуватися.

²³⁶ І я—я високо ціную це, але я—я не хочу приношень, брате, сестро. Я. . . моя церква платить мені зарплатню, сотню доларів на тиждень, і цього мені цілком вистачає. Тож я—я високо ціную це. Отож, якщо хто з вас бажає узяти собі обід, що ж, там ззаду біля дверей буде стояти хто-небудь, і ви пообідайте за мій рахунок. Розумієте, це буде просто чудово. Деякі з вас, я залишив вас без обіду. Ви любите Його? В такому разі ви маєте любити мене, бо я є частина Його. Розумієте? Амінь. Це є причина, чому я люблю вас. Благословить вас Господь.

²³⁷ Давайте-но зараз піднімемося. Не забудьте про наші майбутні зібрання. Коли будете десь недалеко, просто пам’ятайте, приїжджайте. Вам завжди будуть раді. Чи будете ви молитися за мене? Я—я є та людина, яка потребує молитви. Чи будете ви молитися? Хто з вас здатен усвідомити цей тягар, те, що я мушу

виконати, і те, що чекає на мене попереду? І я знаю, що наближається, отам. Розумієте? Я бачу це так само, як я бачу й наближення інших подій. Я знаю, що буде. Розумієте? Але не час говорити про це. Давайте будемо говорити про те, що відбувається зараз. Завтрашній день потурбується сам за себе. Розумієте? Ви... чи будете ви молитися за мене? Отож, це ви підняли руки, що будете молитися за мене? Гарзд.

²³⁸ Отож, благословить вас Бог. Я передаю служіння вашому чудовому пастору, Брату Джиммі Аутлоу. Благословить тебе Бог, Брате Аутлоу. Благословить тебе Бог, Брате Джиме.

А ПО-ВАШОМУ, ХТО ЦЕ ТАКИЙ? UKR64-1227

(Who Do You Say This Is?)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у неділю вранці 27 грудня 1964 року у церкві "Ім'я Ісуса", у Феніксі, штат Арізона, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом "Voice Of God Recordings".

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2006 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org